І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь ...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07302
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-3740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXI. Ч. 84. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 2-го ТРАВНЯ 1964 — 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 2, 1694 No. 84. VOL. LXXI.

Христос Воскрес — Воістину Воскрес!

„МОЛИМО ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА, ЩОБ КОЖНИЙ НАРОД ЗДОБУВ СОБІ ЩАСТЯ І ВОЛЮ..."

ВЕЛИКОДНЄ СЛОВО І ПРИВІТ АРХИЄПИСКОПА КИР АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА, ЧСВВ, МИТРОПОЛИТА УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ У ЗДА, ДО БРАТІВ І СЕСТЕР В УКРАЇНІ

Дорогі Брати й Сестри, в Україні і поза Україною сущі, вітаю Вас з далеких З'єднаних Держав Америки нашим старохристиянським привітом: „Христос Воскрес!"

Празник Христового Воскресення переносить нас думками не тільки понад гори й доли, моря й океани до наших сіл і міст, де ми родились і з нашими рідними святкували, за всіми українськими християнськими традиціями, Празник Христового Воскресення, але й підносить нас понад земну дійсність та очищує наш світогляд від безбожницьких і матеріялістичних обманів, дозволяючи нам бачити Воскреслого Ісуса в його небесній славі та співати великодню пісню: „Воскресення день, просвітімся люди..." А водноразі цей Празник дає нам змогу дивитись на людство та історію народів так, як це бачить Воскреслий Христос Господь. Він навчав нас, як і в що вірити, як жити та чого вистерігатись. Зокрема, Христова наука має велику важливість для нас, з уваги на безбожницько-матеріялістичну інтерпретацію людини, яку атеїсти, тоталітарно-імперіялістичні власті хочуть перетворити в бездушний автомат своїх утопій...

Подібне лихоліття переживала Україна також у давній минувшині існування українського народу, особливо в княжих часах, коли то наш нарід переживав страшні наїзди турків і татар, що огнем і мечем нищили наш край. Тільки Божа сила охоронила наш нарід від загину. Опісля прийшло жорстоке кріпацтво, що позбавило наших селян людської свободи. Трагедію кріпацтва вірно описав Тарас Шевченко, якого 150-ліття від дня його уродин відзначує цього року український нарід.

Опісля прийшли знову дві страшні світові війни, а після них поновне поневолення, з його страшними наслідками: голод в Україні, фізичне винищування свідомого елементу, руїна Церкви, вбивання людських душ та цілковите знищення культурних надбань українського народу.

Беручи до уваги теперішній трагічний стан нашої поневоленої Батьківщини, нам залишилось одне тільке прохання до Воскреслого Христа: „Визволи нас від лукавого!", про що молимо кожного дня у Господній Молитві „Отче наш ...".

За засадами християнської віри, бажаємо щастя і справжньої радости не тільки українському народові, але й всім народам, та молимо Воскреслого Христа, щоб кожний нарід здобув собі щастя і волю, але не ціною кривди й нещастя іншого народу.

З Великоднім привітом шлю для Вас, Дорогі Брати і Сестри, найщиріші побажання, щоб Воскреслий Христос обдарував Вас усіх ласкою терпеливости і повного довір'я на Божу поміч. Віра в Боже милосердя спасе Вас!

До своїх сердечних, з глибин серця пливучих для Вас побажань, шлю Архиєрейське благословення для всіх, що терплять і караються за Божу і національну Правду. Хай це благословення буде для Вас запорукою Божого змилування над Вами.

Христос Воскрес!

†АМВРОЗІЙ,
Митрополит

ПРИСТОСУЙМО ПРАВДУ ВОСКРЕСЕННЯ ДО НАШОГО ЩОДЕННОГО ЖИТТЯ

З ВЕЛИКОДНЬОГО ПРИВІТУ ВПРЕОСВ. ЙОСИФА ШМОНДЮКА, ЄПИСКОПА СТЕМФОРДУ

Ісус умер на хресті, був похований в гробі, в третій день устав з мертвих. Своєю смертю переміг смерть і Своїм Воскресенням подав вічне життя всім людям. Ось головні правди, що диктують нинішню радість. Що ж вони означають? Яке ж пристосування мають вони до нашого життя?

Коли чоловік уперше відважився на гріх, тоді стягнув на себе кару смерти. „Смертію умреш", загрозив Господь Адамові, якщо скуштує з заказаного дерева. (Бит. 2,17). З гріхом смерть взяла верх над людським життям. А тому, що чоловік живе двояким життям, двояка смерть наступила: надприродна й природна. Смерть надприродна, тобто втрата Божої ласки, відразу наступила. Смерть природна не відразу настала, але постепенно, тобто тлінням усіх сил чоловічого ума, волі й тіла. Від тої хвилини одна тільки дорога стелилась чоловікові, дорога до смерти, розлука душі від тіла. Смерть стала закінченням життя; всі його діла, стремління, бажання стали даремні. На кінці всіх його зусиль чекала смерть! Затемнення людського розуму, услаблення його волі та непослух і ворогування всеї земської природи разом із ворожнечою пекла стали причинами всіх нещасть, злиднів і недолей, з якими людство боролося впродовж своєї історії на землі. Втративши надприродну любов до Бога, втратив чоловік і любов до ближнього; ставши ворогом Сотворителя, став чоловік ворогувати проти себе й проти свого брата; відмовив чоловік послух Богові, відмовила й природа послух чоловікові. Тим чином довгим ланцюгом наступила повінь нещастя на людство: гордість, завидь, ненависть, злість, богохульство, братовбивство, крадіж, грабіж, неморальність, брехня, кроволиття, війни, вогні, пошесті. Ось жалюгідний стан людства!

Чоловік собі не міг помогти. Мусів Сам Сотворитель подати йому помічну руку. Це зробив Христос, обіцяний Месія, Спаситель світа. Він, „полюбивши своїх, що були в світі, полюбив їх до кінця". (Йоан 13,1). Христос мусів надолужити Божій справедливості за людські гріхи та подати чоловікові помічну руку. Та поміч, це Божа ласка, яка сплинула обильними струями на людські душі. Це Діло Відкуплення, що Христос почав на хресті а звершив Своїм Воскресенням з мертвих. Гріх гордости, що був початком всіх інших гріхів, поконав Христос Своєю покорою, праведністю, святістю. Смерть, що наступила по гріcі, поконав Христос Своєю смертю, а встанням з гробу Своїм прославленим життям подав чоловікові вічне життя...

Та Христос доказав Своє Месіянство — Відкуплення людського роду головно через Своє Воскресення. Цим Христ-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ТРАДИЦІЙНИМ ВЕЛИКОДНІМ
„ХРИСТОС ВОСКРЕС"
вітають
ВСІХ УКРАЇНЦІВ
РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ І ДРУКАРНЯ
„СВОБОДИ"

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„І НАША НАЦІЯ ПІД БАТЬКІВСЬКОЮ ОПІКОЮ БОЖОГО ПРОВИДІННЯ ЗАЖИВЕ ВІЛЬНИМ ДЕРЖАВНИМ ЖИТТЯМ..."

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ПРЕОСВ. ЯРОСЛАВА ҐАБРА, ЄПИСКОПА УКРАЇНЦІВ ЕПАРХІЇ СВ. ОТЦЯ НИКОЛАЯ В ШИКАГО

„Не бійтеся; знаю бо, що ви шукаєте Ісуса розп'ятого. Нема Його тут, бо Він воскрес, як сам це передсказав. Ходіть, гляньте на місце, де Його положили"
(Мат. 28:5-6)

Надійшов довго ожиданий день церковного календаря, в якому направду за словами Єрусалимської Утрені: „возрадуємось і возвеселимось в ньому!" В цьому дні сам Христос Спаситель засяяв блеском небесної слави. Його воскресіння, яке відчинило людству небесні брами, є рівночасно символом і надією нашого власного воскресіння.

Хоч всі ми свідомі того що ми призначені до вічного життя, то проте хвилинами, серед гамору життя і під тягарем щоденних обов'язків забуваємо про цю віковічну правду.

Христове Воскресіння нагадує нам її словами великого апостола Павла, який в листі до Колосян виразно писав, що: „Коли ж Христос, який є вашим життям, з'явиться тоді й ви з Ним з'явитесь у славі". (До Кол. 3,4).

Якщо це є правдою, чого ж тоді нам боятись? В особистому житті християнина немає місця для боязні, бо він свідомий того, що навіть родинна трагедія, втрата найдорожчої особи, чи неповодження — це все речі проминаючі, а такі духові вартості, як спокій нашої совісти і стан Божої ласки — це Божі дари, які скріпляють нас у всіх противностях нашого життя. Вони додають їй сили переносити всі труднощі з рівновагою духа і спокоєм гідним християнина.

Коли розглядати всі прояви нашого життя в духовому аспекті, тоді немає причини до тривоги навіть й тоді, коли ми є свідками загального переслідування нашого українського народу на українських землях, бо ні засуди ні ложні обвинувачення ні вигнання не є в силі знищити нашої нації, як довго вона залишиться вірною Божим заповітам.

Ми кріпко віримо, що й ті, що сьогодні нас переслідують, завтра під чудотворним діянням Божої Ласки будуть навернені і наша нація під батьківською опікою Божого Провидіння заживе вільним-державним життям.

Ми не сміємо впадати в зневіру й тоді, коли переживаємо переслідування Української Католицької Церкви на рідних землях, бо ж Христос виразно нас запевнив: „Майте віру, бо Я побідив світ" (Йоан 16,33).

Знаємо з історії, що вже нераз противники Христа намагались заперечити його існування і знищити Його Церкву кривавими переслідуваннями, то проте Церква, що завжди голосить проповідь Христа розп'ятого і Христа воскреслого, неначе той фінікс зроджується із катакомб, проявляючи себе все більш динамічною, все більш досконалою, та у все яснішому блескові слави.

Христова Церква продовж віків неустанно голосить ще одну святу правду, а саме, що без співпраці людини із Божою ласкою і без її послуху Божим законам, приходить гріх, що в наслідку приносить знищення і розпуку.

Глибока і тривала радість, що її приносить сьогодні Воскреслий Христос, є тільки відблеском тої небесної радости, що її приготовив Він для нас після нашого власного воскресіння. Не можемо й уявити собі більшої Божої благодаті, як та, щоб Ви мої улюблені, були обновлені і жили святим-праведним життям, а тоді правда, що її голосить Воскреслий Христос, зможе сповнитись і на Вас, коли то Ви будете поєднані з Воскреслим Христом у Вічності.

Хай-же мир, що походить від джерела всіх чеснот і святости — Всемогучого Бога буде завсіди з Вами сьогодні і продовж цілого Вашого життя!

† Єп. Ярослав Ґабро

І ВІН — ВОСКРЕС!

Перед розп'ятим Сином на хресті
У стіп святих молилась скорбна Мати...
І Він — Воскрес! У сяйві золотім
Воскрес, щоб більш ніколи не вмирати!

„Христос Воскрес!" — в чужому небі спів.
„Воістину!" — чужого моря хвилі.
А десь — село, і Київ десь, і Львів,
І матері, без нас вже посивілі.

„Христос Воскрес!" — на стомлених устах.
„Воістину!" — За долю України
Десь моляться вони у стіп Христа,
Воскреслого, що встав із домовини.

І встануть — знаю! — села і міста,
І згинуть чорні сили сатанинські!
Бо вірю я в безсмертного Христа,
І в молитви я вірю материнські...

Великдень, 1964 — ІВАН ОВЕЧКО

„МОЛІМОСЬ ДО ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА, ЩОБ СКРІПИВ НАШУ ВІРУ В ПРАВДУ УКРАЇНСЬКУ..."

З СВЯТОЧНОГО ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ ПРЕОСВ. ПАЛЛАДІЯ, АРХИЄПИСКОПА УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЕКЗИЛІ

... Прекрасний приклад безмежної радости з приводу Воскресіння Христового дає нам старинна дума про Марусю Богуславку: Сімсот козаків знаходяться в турецькій неволі, у сильній кріпості-в'язниці над Чорним Морем. Тридцять літ мучаться вони в кайданах. Їх обличчя пожовклі від туги за Рідним Краєм, а очі глибоко запалися від смутку та горя. Лише в маленьке віконце можуть вони побачити крихітку Божого світу.

„Браття! Чи знаєте, що за день сьогодні?" — спитав один з козаків. „Чи знаєте, яка радість сьогодні в Україні? Там сонечко сяє, там люд хрищений Пасху зустрічає".

„Горе нам! Пощо ж згадав, брате, про цей День Великий? В кайданах наші руки, в кайданах наші ноги... Поможи нам, Межигірський Спасе, звільни нас з тюрми, з кайданів, дай подивитися, як сонечко сяє в нашій Україні..." І понеслася щира молитва до Воскреслого Ісуса... Аж тут почулися кроки коло дверей в'язниці. І відкрилися двері і побачили козаки султанову жінку, Марусю Богуславку. Вона також згадала цей радісний день і прийшла поздоровити козаків з великим святом.

„Гей козаки, бідні невольники! Велику радість Воскресення приношу вам сьогодні. Султан поїхав на молитву до мечеті, а я згадала вас бідних невольників... Ось вам ключі, кайдани скидайте, в Україну повертайте і мене нещасну в Рідним Краю згадайте... І так, несподівано, смуток козаків, в день Воскресення Господнього перемінився в велику радість свободи та волі...

Сьогодні не сімсот козаків, а ввесь наш український народ страждає в неволі безбожників, без права, перед маревом нового страшного голоду.

Молімось до Воскреслого Христа, щоб зменшив терпіння многостраждального народу нашого і щоб дарував йому волю. О! Який би це був радісний Великдень у вільній Україні!

Молімось до Воскреслого Христа, щоб скріпив нашу віру в правду українську, що вона переможе, бо „Христос воскрес — і впали демони, Христос воскрес — і радіють ангели, Христос воскрес — і життя вільно пливе...

Молімось до Воскреслого Христа, щоб дарував нам любов чисту, нелицемірну, щоб ми стали „наслідниками Божими і співнаслідниками Христовими" (Ри 8:17).

„Обнімімо ж, браття, один одного і тим, що ненавидять нас, простімо все, задля Воскресіння Господнього" (Стихира Пасхи).

Вітаючи Вас з празником Воскресіння Христового, бажаю Вам від Господа благодаті і повної радости, бо Він воскрес із мертвих і нам дарував життя вічне — Амінь.

Бог милосердя і щедрот, Отець світла і правди нехай прихилиться до наших спільних молитов і прискорить день, коли всі українці єдиними устами і єдиним серцем хвалитимуть Отця і Сина і Святого Духа...

+ Архиєпископ Палладій

П. Ковалів

ДЖЕРЕЛО ХРИСТИЯНСЬКОЇ ВІРИ

Воскресення Христове — це джерело християнської віри. Християнська віра не могла б існувати, якби Христова проповідь на землі закінчилась лише смертю. Апостол Павло застерігає: „Коли Христос не воскрес, то марна наша проповідь, марна й віра наша" (І Кор. XV, 14). Воскресення Христове дало велику силу Його наслідувачам нести вчення Христове через крайні труднощі, аж до мученицької смерти. Тому вороги християнства найбільшу увагу звертають на те, щоб заперечити факт воскресення Христового.

Христос Воскрес! Ці два слова несуть християнському світові велику радість, якою сповнені нині серця вірних. Христос Воскрес! — лунає в небесах, співає вся земля, „гартує в серці знов захитаную віру".

В цей день свята Церква співає: „Пасха, Господня Пасха! Бо від смерти до життя привів нас Христос своїм воскресенням" Ще в іншій церковній пісні співається: „Цей урочистий і святий день, день субот Цар і Господь, свято із свят і торжество із торжеств, в цей день благословімо Христа навіки".

До цієї радости насамперед закликав сам Ісус Христос зараз же по своїм воскресенні, вперше з'явившись жонам-мироносицям. Він сказав тоді: „Радуйтесь". І цього було досить для їх віри. Вони, підійшовши, кинулись йому в ноги і поклонились йому, як каже євангелист Матвій (XVIII, I, 9).

Сьогодні і до нас промовляє Христос: „Радуйтесь", бо Він воскрес, воскресла, зміцніла наша віра в Нього, як Божественного Спасителя, що своєю проповіддю, хресними муками на хресті і світлим воскресенням відкрив шлях до вічного життя. Як сказав Іоан Золотоустий, „Христос воскрес — життя перемагає".

Так неминуче мало статись, про що віщували пророки, про що й сам Христос сказав ученикам перед хресними стражданнями: „Йому належить багато постраждати... і вбитому бути, і воскреснути третього дня" (Матв. XVI, 21).

Український народ дуже шанує свято Воскресення Христового. Це день найбільшої радости в його житті. З цим днем зв'язано багато звичаїв, які з давніх-давен залишились і стали невід'ємною частиною свята Воскресення Христового.

Здавна зберігається звичай вітати одні одних словами „Христос Воскрес" з відповіддю „Воістину Воскрес". В цих словах і заховується джерело віри, якою сповнені нині серця людські.

Христос Воскрес!

„ВОЛЯ БОЖА ПРОВАДИТЬ НАС ДО ВЕЛИКОГО БУДУЧОГО..."

ВЕЛИКОДНЄ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ АРХИЄПИСКОПА ІОАНА, МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА

„Поклич до Мене і Я відповім тобі і покажу тобі велике й недоступне, чого ти не знаєш"
(Єремія, XXXIII, 3)

З благословення Господнього, Його Ласкою переходимо по землі тепер на путі до Вічного Життя, до Великого Свята Воскресення нашого Господа, Сина Божого, Ісуса Христа.

Чи готові ми достойно зустріти це Свято і глибоко усвідомити його зміст?

Це потребує вдумання. На Великдень ми всі відчуваємо велику, святу й непорочну радість. Відки ця радість і чому вона в нас постає в Святу Великодню Ніч, коли ми вперше чуємо переможний спів нашої віри: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував"?

Радість цю нам дає не наше тутешнє життя. Радість ця — потойбічна. Ми радіємо, бо ми відчуваємо себе на порозі вічности. В ніч Великодню, коли перед зором нашої віри стає Господь Воскреслий, наші душі вглядаються в життя вічне, безсмертне, в життя, що нас усіх чекає. Господь наш, що Сам воскрес, нас до того життя веде.

Яке це буде Життя? Воскресення Господнє нам це показує. Коли Господь воскрес, це було не лише повернення до життя тут, на землі; це було передовсім явлення Прославленого Життя.

В тутешнім житті ми є залежні від нашого тіла. Ми — раби нашої фізичної істоти; не можемо вийти поза неї.

По Воскресенню Своїм наш Господь Ісус Христос був вже незалежним від Його тіла: Він міг його одягати і міг його скидати. Тіло Господь наш мав, але воно вже не володіло Ним.

Господь несподівано з'явивсь Марії Магдалині при гробі. Він несподівано з'явивсь Жінкам-Мироносицям, коли вони бігли від Гробу Господнього до Єрусалиму сповістити Апостолів про те, що вони бачили й чули. Він об'явивсь несподівано Апостолам Клеопі та Луці на їх дорозі до Емаусу. Увечері ж дня по Воскресенню Він з'явивсь посеред Його стурбованих Учеників. Він з'явивсь їм при зачинених дверях. Дверей Йому не потрібно було для з'явлення. Такими таємничими були всі Його з'явлення по Воскресенню і таким було Його останнє з'явлення перед Вознесенням. У Вознесенню Святі Апостоли бачили Його зникнення у невидимість. В „Тілі Прославлення" Господь міг його одягати і його скидати, і жадних перешкод для тіла Його, так прославленого, вже не було.

Це „Тіло Прославлення", в це ми можемо вірити, чекає нас у вічності. У Великдень ми, святкуючи Воскресення нашого Господа, святкуємо одночасно сподівання нашої віри. Ці сподівання в Господі нашім вже здійснилися: Він, по слову Апостола Павла, „устав з мертвих, первістком між мертвими ставсь" (1 Кор. XV, 20). Не завжди ми будемо смертні. Нас чекає безсмертя і володіння фізичністю, не підлягання їй. Життя будуче не життя теперішнє, а Життя Вище.

Яке воно буде, ми тепер не знаємо. Ми можемо лише з вірою приймати слова Божі, що їх приводить пророк Єремія: „Поклич до Мене і Я відповім тобі, і покажу тобі велике й недоступне, чого ти не знаєш". В ніч Радости Великодньої наша душа з вірою стає перед Богом і Бог їй показує „велике й тепер нам недоступне".

Матеріялістичний, невіруючий догляд на життя прикoвує чоловіка назавжди до фізичного буття. Поза вимогами шлунку нічого вищого не знає такий погляд.

Дякуймо Богові всі ми Брати й Сестри! Ми не на все раби фізичности тіла. Воля Божа провадить нас до великого будучного, коли ми станемо Дітьми Божими.

Це наша свята й непорочна Радість Великодня.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
† ІОАН, Митрополит.

ВЕЛИКОДНЄ

Сонце, сонце... Безмір сонця. Пролазить воно у всі заглиби, роздирає всі сутінки невисоких скель. Виганяє холод далекого ранку, роздзвонюється радістю розтопів...

Повно сонця в душі. Воно співає на високих шпилях шляхетними дзвіночками радісних веселиків.

Сонце, сонце... Хочеться разом з ним наскакувати на далекий обрій, розколихувати радісні дзвони Великодніх Днів, слати ними привіти в далекий Край.

**

Дивлюся з високого шпиля, обіпершись об холод залізного хреста, далеко, далеко... Бачу над собою білі баранчики хмаринок і сонце. Хмаринки і сонце. Сонце радісне, розмолене прозорістю висот. Із церковці лунає радісне „Христос Воскрес!"; дзвонить радісно до людських серць і виливається з них, переповнених щастям, на камінь холодної доливки, злітає молитвами подяки вгору і розсипається каскадами на ніжні бруньки провесни.

Стаю навколішки і молюся за вас усіх, що вам серце радістю повне. Посилаю вам усім мій радісний великодній привіт, вам, що нині може невсилі вже молитися, тим вітерцем літеплим, що з далеких полонин прилинув до мене.

Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Юрій Федорович

БАГАТО РАДОСТИ І ЩАСТЯ
В ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажає
усім своїм Членам та всьому Українському Громадянству
ГОЛОВНИЙ УРЯД
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provide for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J. 07303

Віра у Воскресення

Близько двох тисяч років коментується в християнському світі безсмертну символіку Воскресення Христового, і щороку в майбутності, поки існуватимуть люди, будуть з нагоди Великодних свят розглядати ту саму вічну подію і її значення. Тайни Воскресення ніхто із смертних не збагне, бо вона переступає межі людського розуму. Але її символіка така ясна, така виразна, що нею мусить захоплюватися людство, навіть без уваги на його внутрішній релігійний поділ.

Свято Воскресення з мертвих особливо актуальне, світле для всіх народів, ще притолочених каменем неволі та задивлених в той, Христом, Сином Божим, поданий приклад, як можна перебороти і смерть, якою непереможною є Божа Правда. Хто в ту правду вірить, той мусить перемогти. І навпаки: зневіра є найпершою передумовою програ. Тому немає нічого кращого і конечнішого в часах нещастя, людини чи народу, як боротися проти зневіри і всього того, що зневіру може породити. Нема нічого необхіднішого для людини і для народу, як плекати завжди ідеалістичну віру в те, що минеться зло і остаточно запанує добро.

Не тільки християнізм знає протиставлення добра злу і проповідування перемоги добра. В усіх народів світу є те саме вірування у різних мітичних постатях. Найбільш відома паралеля янгола і сатани в стародавніх єгиптян, задовго перед появою Христа, виявилась у постатях Ормузда і Аримана. Найпримітивніші народи святкували здавендавна прихід весни, як перемогу над лютою зимою, що сковує природу оковами льоду. І в тих частинах ґльобу, де зима і ніч тривають півроку, знаходять люди цілющу силу переживати їх спокійно і погідно у свідомості, що таки появиться сонце і таки прокинеться із зимового сну природа.

Україна й український нарід належать до тих уже нечисленних країн і народів у широкому світі, які чекають на своє воскресення. Вони вже його мали, але втратили. Одні з факту прогри української визвольної війни і революції черпають віру, що 150-річна неволя в царській Росії і за формального володіння Габсбургів, а фактично поляків в Галичині, таки скінчилася визвольним зривом і проголошенням рідної, народоправної держави. Інші через ту прогру ще більше зневірились. Така вже людська вдача й природа, що та сама подія може різно діяти на уми і почуття. Тож усі ті, які відповідають за духовий ріст свого власного народу, за формування політичної думки, за бадьорий настрій у громаді, без чого була б неможливою творча дія, зобов'язані використати таку єдину в році нагоду, як Свято Великодня, для пригаду, що для того, щоб заслужити на Воскресення, треба перейти засіяний гострим камінням шлях на Голготу, треба нести важкий хрест упокорень й терпінь і кривавитись під тернистим вінком.

Від часу закінчення регулярної збройної боротьби за вільну Україну минуло вже близько 44 роки. Але визвольна боротьба не припинилась. Вона проявлялася в різних формах, — у творенні різного роду військових формацій, у повстаннях і в мирному, повільному, ступневому виборюванні від панівного чужого народові режиму щораз нових полегш. Коли за минулі сторіччя не вдалося ворогам убити українського духа й знищити українського народу, то напевно не станеться це й у другій половині 20-го сторіччя. У добі світової деколонізації мусить прийти на чергу також справа деколонізації України. По волі колонізаторів чи по неволі, скорше чи пізніше, але невідхильно мусить прийти й Українське воскресення.

І врата адові не одоліють її

Важким становищем релігії і Церков, як спільнот віруючих людей в Совєтах, публічна опінія Заходу мало турбується. Для тих, що формують і висловлюють цю опінію, вистачає підкреслюваної часто совєтською пропаґандою фрази, що конституція СССР ґарантує свободу віри для всіх бажаючих вірити в Бога і належати до такої чи іншої Церкви.

Такі погляди на ситуацію релігії в СССР і в інших комуністичних країнах зустрічаються не тільки в ліберальній чи байдужій до релігійних справ пресі. Вони притаманні теж багатьом релігійним людям, які не мають змоги чи й бажання дошукуватись дійсного стану речей і які часто не знають, що таке комунізм і до чого він змагає. Приймаючи за добру монету фрази про свободу релігії в СССР, поширювану комуністами також і на свободу боротьби з цією ж релігією, вони дуже часто не беруть до уваги офіційних комуністичних енунціяцій про завдання й цілі цієї боротьби.

Основною частиною „великої справи комуністичного будівництва" є, згідно з прийнятою на 22-му з'їзді програмою КПСС, „формування наукового світогляду всіх совєтських людей", „безпосередньою протилежністю якого є релігійні погляди на світ". Тому ж і в програмі й у всіх офіційних документах стверджується, що головним завданням „будівників комунізму" є „подолання пережитків минулого в свідомості людей", між якими то пережитками на першому місці стоять „релігійні пережитки". Водночас із цим підкреслюється, що ніякого співіснування в ділянці ідеологій бути не може і що перед комуністичною партією СССР і всім совєтським суспільством стоїть „завдання повного переборення релігійних пережитків". Так дослівно сказано в Програмі КПСС, і тому не може бути ніяких сумнівів щодо кінцевої цілі комуністів — повного знищення віри в Бога у свідомості людей.

Проголошуючи безоглядний, далекосяглий похід на знищення релігії і Церков, совєтські ідеологи заявляють, що ця боротьба між комуністичним режимом і релігійними спільнотами має бути ідейною, значить „має відбуватися шляхом освідомлювання, переконування тощо. Але вже само співвідношення сил у цій боротьбі — по одній стороні режим з усіма засобами влади і впливу, по другій стороні християнські й інші Церкви, позбавлені будь-яких прав протиставитися атеїстичній пропаґанді й обмежені в можливостях свого існування — показує, що ніякої „ідейної боротьби" тут бути не може.

Широкий наступ на релігію в СССР останнім часом посилено й поглиблено. Спеціяльно для обговорення питань боротьби з „релігійними пережитками" відбулася наприкінці лютого ц. р. нарада ідеологічної комісії ЦК КПСС, постанови якої доводять, що на цю боротьбу змобілізовано всі сили й засоби. Під час наради стверджено відкрито, що релігія — це небезпечний ідейний противник, який мусить бути знищений.

А проте, не зважаючи на всю безоглядність боротьби партійних і режимних чинників з релігією, на масові замикання церков і дискримінацію їх вірних, християнські Церкви в СССР виявляють подивуґідну витривалість й успішність в обороні проти веденого на їх знищення наступу. Не бояться дотримувати релігійних обрядів мільйони людей, навіть комуністи й комсомольці. У безупинному змагу гартується релігійна свідомість і старших людей, і молоді. І все це дає підставу вірити, що „врата адові" не одоліють Христової віри, що слава Воскреслого Христа запанує на Україні і в інших поневолених безбожним московським большевизмом країнах.

Іван Кедрин

ХВИЛЬОВИЗМ — РЕВІЗІОНІЗМ — НОВАТОРСТВО

(II)

До найбільшого заколоту в сучасній українській політичній думці і громадській опінії спричинився так званий ревізіонізм, проповідуваний деякими діячами з одної чи подекуди навіть з двох наших націоналістичних груп. Вони піддали під сумнів рацію зберігання концепції, що була підставою всієї нашої національно - політичної і державницької ідеології від часу заломання визвольної війни й революції до часу виходу на Захід останньої еміґрації. Ця концепція стверджує, що в Україні існує російська комуністична, большевицька окупаційна влада, яка, рахуючись із надто сильним українським національно - визвольним рухом, створила фікцію української державности у постаті УССР, щоб у цій фікції дати вентиль для українського самостійницького гону. Проєктодавці ревізії тієї концепції твердять, що УССР треба визнати, як дійсну державу, яка постала після Української Народної Республіки, і що треба „тільки" боротися за зміну поганого тамошнього режиму, що його наставила Москва, за поширення прав і компетенцій уряду в Києві та проти русифікаторської політики Москви.

Ця нова концепція послідовно вимагає, щоб американські українці впливали на уряд у Вашингтоні, щоб той визнав формально УССР і обмінявся з УССР окремими амбасадорами. Цю концепцію підтримується теорією, що її популярно охрищено в громадській опінії, як „орієнтацію на реалітети" в Україні. Автори тієї теорії слушно звертають увагу на те, що не слід нехтувати навіть скромними осягами, здобуваними здебільша в ділянці культури, земляками в Україні. Однак у пропаґуванні цієї своєї теорії вони і їхні прихильники орудують, на жаль, арґументами, які пахнуть демагогією. Отож вони виходять із засновку, що американські українці „не визнають, не бачать, не шанують" нічого в Україні, начебто нічого позитивного там немає, себто український загал в Америці віддаляється психологічно, духово від рідного пня в Україні, наче відмовляючи тому народові самооборонної здібности та творчої наснаги.

Таке твердження рішучо безпідставне. Воно може стосуватися хіба одиниць з американсько - української громадської маси, одиниць нечисленних і недотепних, а то й анальфабетичних. Адже навіть за чорної реакції часів царату, за графа Валуєва, були в Україні певні позитиви, були познаки живучости українства і його боротьби за культуру та плекання родинно - козацької традиції. Твердити, що в підсовєтській Україні „нічого нема", може тільки крайній недотепа, і підсувати таке українській збірноті в Америці це значить перечити дійсному характерові цієї збірноти.

Ініціяторам і пропаґаторам тієї ревізіоністичної концепції звертáлось відразу увагу на велику загрозу, що її вона в собі криє: що вона може годитися, як предмет дискусії у вузькому гурті політично освічених людей, але може спричинитися також до відродження в новій формі давнього радянофільства, бо широкі кола наших земляків в Америці можуть легко зрозуміти її фальшиво. Річ у тому, що автори тієї концепції підкреслюють її значення для актуальної практичної політики, себто значення, як тактичного засобу. Тим часом загал може зрозуміти її, як принципове зречення з ідеалу самостійної і народоправної української держави та погодження з совєтською дійсністю. Автори тієї концепції вказують на її практичні наслідки: що, мовляв, створюється міжнародний прецедент існування української держави, члена Об'єднаних Націй, — що наші земляки в Україні будуть скріплені на дусі, коли вони знатимуть, що УССР визнається за кордоном дійсно, як державу, а не як фікцію держави, — що в нашому інтересі, щоб широкий світ дивився на УССР, як державу, якій Москва не дає „тільки" повноти належних їй прав.

У відповідь можна сказати: про ті африканські країни, які, осягнувши свою державність, були буквально через день-два після того прийняті до Об'єднаних Націй, малохто знав раніше у світі, а визнано їх, коли вони виявили свою силу і коли постала догідна історична коньюнктура для їх визволення, отож не були їм потрібні міжнародноправні прецеденти. Наші земляки в Україні не то не будуть скріплені на дусі, але відчують „визнання УССР", як удар по їхніх надіях, якими всі живуть там — надіях на зміну. Вимагаючи від американського уряду щоб він визнав формально УССР, українці у вільному світі нічого іншого не зробили б, як те, чого власне добивається Москва протягом усього післявоєнного часу: визнання створеного нею „статусу кво" в Европі.

Що ж спеціяльно стосується УССР, то концепція визнання її, як української держави, хоч і не покривається із становищем українських комуністів і „проґресистів", але в принципі дуже до того становища наближається: що українська проблема розв'язана з моментом створення УССР. Очевидно, прихильники ревізіоністичної концепції є українськими державниками - патріотами, вони таврують російський імперіялізм, вони стоять за продовжування української визвольної політики, і вони знають і проповідують, що визвольний рух українства не скінчився. Але в широких колах їхня концепція визнання УССР за існуючу українську державу — вносить страшне баламутство, послаблює загальну національну енергію, замазує гостру, існуючу до цього часу дистинкцію

(Продовження на стор. 3-ій)

Улас Самчук

АПАТІЯ В АКЦІЇ

Ґете казав, що дуже великою силою є ігноранція, коли вона є активною. Але з не меншою певністю можна твердити це саме про апатію, коли вона стає повною життьовою нормою нашої поведінки. Байдужість, відсутність зацікавлення, безпристрасність, млявість — все, що мудрі, старі греки назвали одним словом апатія, при певних умовах може бути дуже ефектною і може спричиняти не менші спустошення, як землетруси чи гураґани, силу яких міряють мільйонами й мільйонами меґатонів.

І ще одна вражаюча прикмета апатії: вона, як правило, є активною лише там, де вимагається позитивної дії. Вона ніколи не атакує неґативних явищ життя, і було б дуже побажаним, коли б хтось міг знайти відповідь на ці дивовижні прикмети цього явища.

Досить великою і бурхливою дозою апатії в цей час може похвалитися українська суспільність на еміґрації, особливо, коли це стосується її організованого життя. Ще, здається, не так давно, коли ми ще були „свіжими" і „новими" прибульцями до своїх нових місць перебування, ми виявляли сливе бурхливу організаційну активність. Виростали нові, або множилися старі, різного роду, організації, робилося безліч плянів діяльности і навіть багато з того вдалося зреалізувати. Наслідком цього з'явилися такі позиції нашої справи, як Вільна Академія Наук, Наукове Товариство ім. Шевченка, численні фінансові інституції на чолі зі старим Українським Народним Союзом, організації письменників, мистців, журналістів, інженерів, лікарів, торговельників і цілий ряд політичних формацій, що в сумі давало ґарантію, що наша „в розсіянні суща" людина не розгубилася цілковито і не розчинилася безслідно у широкому просторі плянети, а навпаки — зуміла зосередити свої творчі зусилля і цим самим задокументувати себе перед майбутнім живим, наглядним, потрібним ділом.

Доказувати, що така активність, особливо у нашому випадку, була конечна — зайво. Елементарна свідомість цивілізованої людини без зайвих слів розуміє цього роду вияв активности і коли ми могли б мати будь-які претенсії до цього явища, то хіба такі, що тієї активности не було вистачально багато. Хотілося б бачити нашу орґанізовану роботу більшою, сильнішою, ефективнішою. Одначе, коли так не сталося і коли хочемо бути реалістами — можемо брати явище, яким воно є і бути вдоволеними...

Бо можемо без сорому признатися, що нашою ініціятивою на чужині багато створено, і майбутньому історикові нашої еміґрації не прийдеться особливо соромитися за діла своїх предків, якщо він не захоче вдаватися до різних, переважно дрібних і, в майбутньому, не суттєвих подробиць наших внутрішніх взаємин... І коли б навіть допустити, що не все з того, що зроблене, дійде до наступних поколінь, то все таки зістануться і такі вартості, які матимуть тривале значення для майбутности наших нащадків.

Лише останніми роками чуємо зо всіх боків все більше і більше стереотипних нарікань, що наша громадська активність, особливо ширшого загалу, значно і помітно сповільнюється. Тут і там чути нарікання, що все менше і менше знаходиться людей, які хотіли б уділяти частину своєї уваги справам загального значення і що вся громадська діяльність, як правило, спадає на руки певної кількости одиниць, а тим самим вона не може дати ефекту, якого б від неї вимагалося. І коли шукається причин цього явища — найчастіше чуємо ту саму відповідь: апатія. Мовляв, люди байдужіють до громадських справ і більшість з них все глибше і глибше входить до своїх особистих зацікавлень, а тим самим на громадському форумі витворюється певна порожнеча.

Затихли молоти,
не галасує форум,
На обриси домів
вже впала голубінь, —

говорив колись Максим Рильський своєю поетичною мовою з приводу подібного явища в іншому місці.

Питання лише, чи такий громадський клімат вийде на здоров'я наших інтересів, і то не лише громадських, але й особистих. Справа бо в тому, що сила і значення людини зосереджуються не лише в одній індивідуальності, як такій, але також в сумі індивідуальностей, як вияву соціяльного. Людина — створіння соціяльне. Вона потребує організації... І це ніяка особлива таємниця... І ніяка заслуга, а просто пряма невід'ємна частина самої її природи. З цього постають такі формули, як ЗДА, як СССР, як Комонвелт і так далі в цьому напрямку, відколи крутиться плянета і ми крутимось разом з нею.

Нашою соціяльною формою є наша інтеґральна суверенність у вигляді організованих форм життя, байдуже, де ми

(Закінчення на стор. 4)

ІДЕ ХТОСЬ...

Іде Хтось нивами,
йде краєм,
На кобзі сонця гимни грає
І котить дзвін на стосот гін;
Земля, як мати,
В бенкеті-святі...
І плідний гін
В ній будить Він.

Іде Хтось лісом, полем, гаєм,
За пасма променів хапає
І б'є у дзвін, у неба дзвін,
І духа крила,
І творчі сили,
І волі гін
Гей, родить Він.

Живе, як вічність, не зникає,
Струмить, нуртує світом,
краєм,
Встає на кін для руху, змін,
Назустріч бою
Перед собою;
В живому — Він
І гін, і дзвін.

1964 ГНАТ О. ДІБРОВА

З НАШИХ БУДНІВ

ХРІН

До традиційних передсвяточних обов'язків Івана Никифоровича належить щороку принести з Першої Евню хрону і натерти його вдосталь, щоб вистачило і до ковбаси, і до прочих снідів. Оце ж стояв наш дорогий Іван Никифорович, підпоясаний по-господарськи хвартушиною, і завзято тер хрін на терці, а сльози ручаєм текли з очей, потопаючи в кloччі тарасівських його вусів.

— Ух, пече, чортове зілля, прости, Боже, гріха в Святу П'ятницю! — сердився Іван Никифорович. — Просто, мов жужлями очі випікає!

— Плачте, плачте, дурні очі, бачили, що купували, — дражнила чоловіка Олімпія Осипівна, пораючись коло пасок, а це ще більше дратувало Івана Никифоровича, між нами кажучи — людину лагідної вдачі й голубиного серця.

Та сьогодні, зраджу вам секрет, він сердився і плакав не так від того хрону, що кусав очі, як з причини тієї події, що трапилась ненароком, коли купував хрін на Першій Евню, — як звичайно, у свого дарницького земляка, Соломона.

— Здоров, земляче! — привітав Іван Соломона, дружньо поплескавши його по плечу. — Ну, як там діла ваші і наші?.. Як бизнес?

— Бизнес — окей, — зідхнув Соломон, — а діла ваші, — підкреслив, — погані! Ай, ай! Дуже таки погані!

— Чим же то вони такі погані?

— Погано про вас пишуть, земляче, наші американські газети... Не хороше! Пишуть, нібито ви помагали тому дідькові Гітлерові наших людей мордувати! Пишуть, що коли нацисти вели наших стріляти в Бабин Яр, ваші люди, нібито, раділи й тішились з нашого нещастя...

В цьому місці Івана Никифоровича ніби різонуло тупим ножем попід серце; він захолихався і мусів присісти на складаному кріселку Соломоновому, щоб не звалитися на хідник.

— Ну-ну, — підтримав його Соломон, — ти, земляче, не хвилюйся, я не про тебе річ веду, я тебе знаю, ти — свій чоловік. Я навіть не хочу тепер думати про те, чи так було чи ні, але сe дуже погано, що наші газети таке про вас пишуть. Ти розумієш — їх читає ціла Америка, цілий світ!

— Слухай сюди, Соломоне, — заговорив Іван Никифорович, перевівши дух, — я тобі скажу, як землякові, ось що: тоді, коли нацисти шаліли в Києві, ти сидів собі тут, у Ню Йорку, і робив бизнес; а я був там, в самому пеклі, самому дідькові в зубах, і все на власні очі бачив!.. Ну, от. Ти знаєш — Київ великий город і всякого зброду в ньому чимало. Може знайшлася шантрапа, яка раділа, коли ваших вели в той, тричі проклятий Бабин Яр, — я цього не бачив. Але я бачив, як ґестапівці везли на розстріл мого племінника, а з ним одинадцять хлопців-студентів з нашого кварталу, що належали до підпільної організації! Отак, як тебе, бачу їх усіх у забризканому гряззю грузовику, побитих, покривавлених, з руками, зв'язаними колючим дротом... Ти думаєш — мало наших, порешетованих кулеметами, лягло разом з вашими в спільну могилу?.. Та про це, звичайно, ваші, американські газети не напишуть!

...Оце ж, мабуть, на згадку про той випадок на Першій Евню, Іван Никифорович сердиться тепер і плаче, даючи при цьому „чортове зілля" — тертий хрін. І справді: чи могло щось гірше попсувати йому передсвяточний настрій, як нинішня розмова з дарницьким земляком, Соломоном?..

„Плачте, плачте, дурні очі: бачили, що купували".

Ікер

Прот. М. Федорович

КАМІНЬ ВІРИ — ВОСКРЕСЕННЯ

Новітня богословська наука стверджує, що Священні Книги Нового Заповіту, зокрема чотири Святі Євангелії, були писані під впливом найбільшого чуда на землі, Христового Воскресення із мертвих. Найновіші студії книг Нового Заповіту виявляють, що зрозуміння їхньої догматичної основи, також богословська інтерпретація цих святих Книг майже неможливі без глибокої аналізи Страсного Тижня і Господнього Воскресення. Популярно сказавши, в апостольському оклику „Христос Воскрес", такому характеристичному в українській формі Великодня, сконцентрована вся есенція християнської Віри. Недарма Христове Воскресення від апостольських часів по наші дні має назву „каменя віри".

Для найбільш динамічного благовісника Божого Царства на землі, Святого Павла, благословенний акт Христового Воскресення був джерелом і надхненням усієї його незвичайної активности. Задивлений, майже зачарований подією Великодня, він кидався у вир важкої апостольської праці в усіх майже закутках тодішнього світу. Під враженням прославленого Господа, під надхненням подій Святої Великодньої Ночі він пише свої прегарні, вогненні Листи - Послання до перших християнських громад і до своїх духовних приятелів. Цьому надзвичайно ельоквентному місіонареві й дуже освіченому авторові часто бракувало слів, обривались речення і цілі фрази губилися в духовному знесиленні, коли приходилось йому змальовувати містерію Христового Воскресення. Довгу й прегарну змістом книгу „Дій Святих Апостолів" написано під безпосереднім враженням Воскресення.

Камінь Віри — Воскресення займає центральне місце не лише в священних книгах Нового Заповіту. Святе благовістя Апостолів, що розійшлися в усі кінці тодішнього світу, концентрується на тематиці Великодня, також христологія (наука про Христа) в перших століттях християнської ери обертається довкола найбільш істотної події в житті Сина Божого на землі, Його перемоги над смертю. Приклади такої догматично-релігійної концентрації раннього християнства на Воскресенні знаходимо і в тодішньому мало вибагливому церковному мистецтві, і в тодішній Святій Літурґії.

В римських катакомбах залишився ряд малюнків, які мають безпосереднє відношення до події Христового Воскресення. Про інші, пізніше знані свята й празники християнства там немає згадки, навіть найменшого натяку, як, наприклад, про Христове Різдво. Поширені й відомі малюнки в римських катакомбах представляють події або особи, які символізують Воскресення Господнє. Там знаходять картини пророка Йони, який живим і неушкодженим перебував у „череві китовім" три дні. Там знаходиться зворушлива сцена воскресення із мертвих Сином Божим Лазаря, найбільшого приятеля Спасителя. На старезних стінах римських катакомб змалювали незнані християнські мистці Ноїв ковчег. Все це символізує або є прототипом незвичайного переможця смерти воскреслого Христа.

Незвичайно характеристичним є те, що в старовинних римських катакомбах, де зберігаються найстарші відомі пам'ятки християнської іконографії — зовсім не знайдено знаку або й рисунку святого хреста! Цей глибокошанований століттями знак-символ Христової Страсти, як виходить із сказаного вище, не був знаний або не був об'єктом глибокого й всенародного культу в добі раннього християнства.

Реалістична подобизна Христового Розп'яття в мистецькому оформленні — на полотні, в дерев'яній або кам'яній різьбі — не була знана на християнському Сході аж до 5-го століття! На терені Західньої Европи сцена Христового Розп'яття в мистецькому оформленні стала популярною аж з кінцем 13-го століття! З того часу християнська іконографія Заходу стала зображувати чисто людські, земські терпіння Христа на Голготі, змальовуючи біля Страдального Спасителя Його Пресвяту Матір, Богородицю, названу тоді „Царицею сліз і болю". На християнському Сході, в церковному мистецтві в св. Літурґії цього „християнського песимізму" не було зовсім, і по наші дні його немає. Про це буде ширша згадка в дальших рядках цієї нашої Великодньої медитації.

На відміну від християнського Сходу, західнє християнство сконцентрувало було свою молитовну й аскетичну увагу, а вслід за цим і своє мистецтво живого слова, музики, полотна і різьби — на Терплячому Спасителі. Радісна подія Христового Воскресення зійшла ніби на другий плян; перше місце у відзначуванні Великодня зайняла Свята Господня Пасія, тобто взяь верх у святкуванні, спеціяльно в релігійно - молитовній контемпляції цього празника — елемент духовного трагізму. Пригноблення і песимізм, печаль Великої П'ятниці прислонили величну подію тріюмфального Воскресного Ранку.

Ісусовець о. Д. О'Генлон, відомий американський католицький автор і богослов, твердить у своїх публікаціях, що саме на цьому, сказати б, „меланхолійному аспекті" інтерпретації (і всенародного відзначування) Великодня західнім християнським світом витворився був у середньовіччі в масах віруючих світогляд релігійного песимізму, що, на сміливу думку цього американського автора - богослова, було одним із спричинників відомої в наслідках для християнства релігійної Реформації в 16-му столітті, на терені Західньої Европи.

З нагоди цьогорічного Великодня за Григоріянським календарем — цей вдумливий автор радить західньому християнському світові перевести реформи щодо святкування, навіть щодо самої інтерпретації події Святого Великодня. Отець Д. О'Генлон рекомендує запізнатися ближче з пребагатою традицією і символікою Великодня, якою від найраніших століть християнської ери оточує святкування Великодня — східнє християнство. Він слушно підкреслює, що відзначування цього рокового Свята повинно бути повне релігійної радости, бо Великдень — це не празник смерти, але життєрадісний день нового життя у Господі.

Цей автор - духовник радіє, що в останніх роках богослови християнського Заходу розкривають щораз ширше новий напрямок у богословську ділянку, який носить назву „воскресно - концентричного". Інакшими словами, постає новий напрямок у богословській думці Заходу — переключити в деякій мірі святкування Великодня із трагічної Великої П'ятниці на глибшу релігійну концентрацію у сторону радісної, животворчої події святої Великодньої Ночі... Наприклад, популярним виявом такого воскресно - концентричного розуміння Великодня є наше предвічне й прегарне мелодісю „Христос Воскрес". В українській, а також в інших східньохристиянських інтерпретаціях цього великоднього гимну криється радісна містерія Великодня, яку прагне передати західньому християнству згаданий вище богослов західньої вітки християнства. Від довгих століть наше святкування Великодня не стоїть в тіні глибокого одчаю-песимізму подій Великої П'ятниці, але творить і родить в душах віруючих найбільш радісні почування у честь Прославленого Життя, що його дарував нам Син Божий Своїм святим Воскресенням.

Первісна Христова Церква, починаючи від ранніх апостольських років її існування, знала лише одно рокове Свято: пам'ять Воскресення із гробу Божого Сина. Святкування Великодня, це був, що так скажемо, чисто християнський продукт, в якому нема найменшої домішки сторонніх елементів. Зовсім не так, наприклад з празником Христового Різдва, тепер другим щодо величини християнським святом народів світу. Поперше, свято Різдва постало дуже пізно, подруге, всенародне святкування Христового Народження заступило, в деякому значенні „християнізувало" старопоганські святкування, знані в античному світі народно - релігійні святкування поганського характеру, під назвою „сатурналій". Відзначування „сатурналій" покривалося приблизно з датою святкування Христового Народження.

Зовсім не так було з відзначуванням Великодня. Це не лише найстарше, але найглибше та найбільш насичене

(Закінчення на стор. 3-ій)

Продовження праці Л. Луцева про Шевченка ітиме далі від чергового числа.

ПРИСТОСУЙМО ПРАВДУ ВОСКРЕСЕННЯ...

(Закінчення зі сторінки 1-ої)

тос побідив смерть; це Його найбільше чудо, остаточна печать Його Божества. Його Воскресення є причиною нашої нинішньої радости; воно надає Божеську печать всім Його словам і ділам; людське життя вже не є марне; найменше діло, найменше терпіння чоловіка має безмежну вартість перед Богом, бо злучене з Христом в Його Містичному Тілі. „Живу аз, но не аз; живет во мні Христос" каже Св. Павло в листі до Галатів (2,20). Смерть вже не є нещастям, не є кінцем всього, тільки переходом до ліпшого прославленого життя...

Ось властива причина радісного гомону Великодніх дзвонів, що лунає по всій землі. Христос Воскрес! Ось надія для упавшого людського роду. Воскрес Ісус, воскреснуть і ті, що увірили в Нього. Воскреснуть з надприродньої смерти, яка перше наступила; каяттям одержить грішник відпущення гріхів та зодягнеться в Божу ласку, з якою оживає до духовної весни. Ласкою щеплений назад до Дерева Життя чоловік стає живим членом Містичного Тіла Христа; живе Божим, надприродним життям, бо став „учасником Божої природи" (2 Петра 1,4). Воскреснуть ті, що увірили в Нього, також з природної смерти, яка почалась з тлінням людського ума, волі й тіла, а кінчалась розлукою душі від тіла. Людський ум притемнений гріхами, стає тепер просвічений наукою Воскреслого Спасителя. І дійсно християнство просвітило людські уми, вказало на ціль життя, скріпило волю, щоб боролась проти затіїв сатани. Світло євангелія Воскреслого Христа дало почин людському умові, щоб пізнати закони й правила природи й тим було причиною великого піднесення й поступу людського ума на всіх царинах природних наук. Це, Дорогі в Христі, значення Воскресення, це значення нашої Великодної радости.

Пристосуймо цю правду до нашого життя. Виходить, що слід нам твердо вірити в Христа Ісуса. Він є Князем Мира, Він нашим Учителем, Він нашим Провідником в темряві земського нашого життя.

Тільки Христова наука є правдива; кожне Його слово є відвічною правдою; — Він доказав Своє Божество; Він є Месія, Спаситель світа; тільки Його наука є світлом для людського ума. Його наука, закони, установи обов'язують всіх людей. Його закони — не тільки заохота, чи порада, але й святі зобов'язання, що їх мусить людство прийняти й після них унормувати своє приватне й публічне життя. Тільки Він, що воскрес із мертвих, має право казати: „Хто не увірує (в Нього), той буде суджений". (Марко 16, 16)...

† ИОСИФ,
Єпископ Стемфорду

КАМІНЬ ВІРИ — ВОСКРЕСЕННЯ

(Закінчення зі сторінки 2-ої)

догматикою християнське святкування в календарному році. Подія Воплочення Божого Слова (зішестя на землю в людській подобизні) сама собою є лише „початковим актом" Божої милости над нами. Це лише половина дороги в божественному пляні відкуплення світу Сином Божим. Спасіння людини завершилося зі смертю Христа, а небесне царство відчинило для праведних душ — із радісним днем Христового воскресення. Різдвяна містерія дає відповідь на запит: хто є Христос? Великодня містерія дає відповідь на другий запит: що зробив для нас Христос?

Рання Христова Церква називала Великдень „Днем Господнім", звідсіль у наших Богослужбових текстах Великодня названо це свято „Днем, що його сотворив Господь". Свята Літургія перших століть християнської ери найбільше уваги присвячувала прославленню Христа у дні Воскресення, закликаючи вірних до повсякчасної радости під час молитовних зібрань. І по сьогодні в Богослужбовій структурі християнського Сходу подія Христового Воскресення займає центральне місце, і то впродовж цілого року! Для прикладу взяти б наші тропарі й кондаки, які входять у відому схему мелодики під назвою „вісьмох гласів". Також будова нашої суботньої Вечірні або недільної Утрені — все це довгий і глибоко - догматичний гимн у честь Христового Воскресення! Такого завершеного цілорічного кола у честь Великодня зовсім не знає західнє християнство у своїх всенародних, а також приватних і священичих відправах. Справді глибоку думку порушує о. Д. Генлон, суґеруючи західній вітці християнства звернути більше уваги на „воскресно - концентричний" момент релігійного значення акту Воскресення, зокрема щодо святкування Великодня.

Великдень — найбільш динамічне свято християнства, в першій мірі для східньої вітки. „Великдень цей то чудес" співаємо в українській популярній великодній пісні. Це наскрізь правильно з догматичного, історичного, а також з поетичного боку. Великдень, непорушний камінь Віри. Це справді Великий День, що приніс нам життя вічне і велику Божу милість.

Маляр і графік Яків Ґніздовський влаштовує нову виставку своїх праць

Ню Йорк. — В понеділок 11-го травня ц. р. між год. 4 і 7 по полудні відбудеться у нюйоркській ґалерії Салпетера при 42 Іст 57-ма вулиця відкриття виставки відомого українського маляра і графіка Якова Гніздовського. Виставка охоплюватиме нові олійні натюрморти і рисунки мистця, який своїми працями в цьому напрямку здобув визнання американської критики і зацікавлення музеїв і колекціонерів, що позакуплювали його твори до своїх збірок. Триватиме виставка від 11-го травня до 29-го травня 1964 р. З останніх графічних праць Якова Гніздовського здобули загальне признання його рисунки до виданої в американському видавництві Ковард-МекКенн у Ню Йорку книжки „Українські народні казки" в перекладі Марії Галун Блок на англійську мову. Тепер Яків Гніздовський працює над ілюстраціями - дереворізами до книжки поезій Джана Кітса, що її приготовляє до видання одно з американських видавництв.

РІДНІ СКАРБИ В РІДНУ ЦЕРКВУ

Задня стіна святилища церкви св. Миколая в Монесені, Па., яку прикрашують від половини квітня ц. р. три великі полотна - ікони роботи мистця Святослава Гординського. Стіни святилища, теж в клясичній візантійській формі, удекорував пишними узорами артист Роман Пачовський, також з Ню Йорку. — Настоятелем цієї парафії в Писбурґчині є прот. Микола Федорович, який рівночасно прикладає чимало старання до побільшення місцевого 338-го Відділу УНСоюзу новими членами. — Стоять зліва артист Роман Пачовський, на право — о. прот. Микола Федорович, парох.

В половині квітня цього року відновлено у високомистецький спосіб святилище української православної церкви св. Миколая в Монесені, Па. Це велика й добре під архітектурним оглядом збудована церква, фундаменти якої клали старі наші іміґранти в ці сторони Питсбурґчини в роках відродження нашої державности, в 1918-му році. Парафіяни тієї єдиної української церкви в Монесені й цілому Вестморлендському повіті втішаються великою пошаною в місті й околиці, чесні й працьовиті люди, як і їхні батьки, що прибули тут з обидвох сторін наших далеких Карпат. Їхня прегарна святиня панує над цим містом, її вежі й золочені хрести сягають вище від недалеких сталеварень, розкинених довгим колесом довкруги міста, над рікою Монанґагелею. В найближчому сусідстві нашої святині завершено недавно будову наймодернішої в ЗДА сталеварні, коштом 16-ти мільйонів долярів, яка має цю благословенну прикмету для міста, що зовсім не покриває довкілля густими клубами червоно - цеглястого диму й гострою саджею. Коштом двох мільйонів долярів — монесенська зразкова сталеварня „тлумить" дим і саджу по дорозі на світ Божий.

Парафіяни церкви св. Миколая в Монесені дуже пильно дбали і дбають про свою святиню. Перед двадцяти роками старанням тодішнього свого доброго настоятеля, покійного отця Григорія Пипюка (21 рік ревно трудився покійний о. мітрат Григорій!) цю святиню розмалював наш мистець з Ню Йорку, п. Мирош. П'ять років тому, старанням тодішнього настоятеля, прот. Михайла Яроша церкву відновлено, нові взори прикрасили старі церковні стіни. Від десяти місяців тут настоятелем парафії о. прот. Микола Федорович. Саме з його ініціятиви добрі і жертвенні парафіяни допомогли завершити один незвичайно цінний проєкт: велике святилище церкви обернено на мистецьке „небо на землі". В результаті, як писав недавно репортер місцевого щоденника, сам колишній мистець — парафіянин тієї церкви — не лише основно змінили характер своєї святині, але також для Монесену та цілого повіту дали поважний культурно - мистецький вклад".

Два наші відомі артисти з Ню Йорку поклали тут найкращі зразки нашого традиційного українського мистецтва візантійського стилю. Високу задню стіну святилища прикрасив трьома імпозантними полотнами наш незрівнянний Святослав Гординський; його робота сама говорить за себе якнайкраще. Центральна фігура, — шість на одинадцять стіп площі — Спаситель на престолі Своєї слави. Побіч нього праворуч чотири на одинадцять стіп площі — ніжно - молитовно Божа Мати, ліворуч, настроєвий аскет, святий Ів. Предеча. Цілість становить дуже для ока приємну й молитовну панораму, скомпоновану маестром в дуже погідних красках.

Стіни святилища майже п'ять тижнів приоздоблював мистецький помішник С. Гординського, теж добре відомий нашій нюйоркській громаді — артист Роман Пачовський. Цей мистець з Божої ласки на золотому тлі дав клясичну візантійську комбінацію, скомпоновану в чотирьох окремих зелених красках. Він теж наліплював на стіни присланi з Ню Йорку, із студії С. Гординського, три вище згадані велетенські його полотна - ікони.

Мистецький рецензент-критик місцевого щоденника, сам колишній артист, подав фахову й незвичайно прихильну оцінку роботи цих двох наших мистців з Ню Йорку, назвавши декоративну роботу Пачовського — високої кляси осягненням, а особу маестра Гординського окреслив „один із передових мистців-візантиністів світу". Окрім того на другій сторінці часопису подано на чверть сторінки світлину з цього високої кляси мистецького здобутку — цієї одної з найстарших парафій УПЦеркви в ЗДА. Слід і це згадати, що при тій парафії міститься 338-ий Відділ УНСоюзу, який очолює від ряду років предсідник Павло Янковський і секретар Николай Куць. Архієрейського посвячення по-мистецьки відновленого святилища довершить в половині червня ц. р. Високопреосвященніший Архиєпископ Мстислав, голова консисторії УПЦеркви в ЗДА.

М. Ф.

В Ню Йорку відбудеться конференція українських істориків і дослідників суспільних наук

Ню Йорк. — Редакційно-видавнича комісія „Історичних збірників" скликає з доручення Історичної Секції УВАН третю щорічну конференцію українських істориків і дослідників суспільних наук. Відбудеться конференція в неділю 10-го травня ц. р. о год. 2-ій по полудні в будинку УВАН при 206 Вест 100 стріт у Ню Йорку. У програмі конференції доповіді, присвячені питанням історії України в Середньовіччі. З доповідями виступлять — проф. Юрій Шевельов на тему „З проблематики постання східньослов'янських мов", проф. Ярослав Пастернак про „Генезу Київської держави у світлі археології" і проф. Микола Чубатий на тему „Початок організації Української Церкви". Після доповідей відбудеться дискусія й обговорення організаційних справ, зв'язаних з виданням „Історичних збірників".

А ВСЕ Ж ТАКИ УКРАЇНСЬКІ!

Ще в минулому році я прочитав у англомовному часописі "Staten Island Advance" допис про польські Easter eggs — "malowanki". Післав негайно до редакції того часопису допис про наші писанки, долучивши кілька святочних карточок із їх фотами, і просив оприлюднити, але відповіддю була ... мовчанка.

Несподівано, десь на початку березня ц.р. звернулася до мене кореспондентка того часопису з пропозицією знайти українську дівчину чи жінку, яка знала б писання українських писанок і погодилася б позувати в національному вбранні під час писання писанок, щоб можна сфотографувати її; це фото з поясненнями про українські писанки кореспондентка обіцяла вмістити в часописі. Поставила умову: дівчина чи жінка мусить бути мешканкою Стетен Айленду.

Я зрадів перспективою взявся з запалом до розшуків, але... справа виявилася нелегкою. Зв'язків із дівчатами та молодицями у мене нема. П. Сурмач (син) забезпечив мене новеньким писаком, воском, інструкцією та фотокартками українських писанок, але клієнтки-остров'янки у нього не знайшлось. Довелося потурбувати пан-отця та паню-матку греко-католицької церкви на острові та ще декого, але й ці заходи були даремними, бо бажаючих позувати не знайшлось.

Коли ж несподівано у п'ятницю 27-го березня знаходжу в тому часописі фото двох дівчат, зайнятих писанням українських писанок, перед ними на скляній тарілці штук 8 вже готових написаних, але ж під картиною та в поясненні зазначено, що це "Russian Easter eggs"! Автором допису подано "Staten Island Camp Fire Girls" (Дівоча Пластова Організація на острові), яка 1-го квітня організовує "International Fair" у залях такої-то церкви.

Стараюсь прибути на той ярмарок на час відкриття, але, як недавній мешканець острова, отже слабо з ним ознайомлений, спізнююсь, відкриття вже відбулось. Дві просторі залі заняті попід стінами рядом столів. На столах написи різних країн: Голляндія, Ірляндія, Франція, Греція і т.і., та різні вироби і красвиди тих країн — цікаві, в першу чергу, для школярок старших кляс. Залі заповнені дівчатами, їх батьками, братами, товаришами; ходять від стола до стола, оглядають, купують...

А я протискуюся, шукаючи стола, на якому повинні б бути наші писанки з пофальшованим походженням. А ось і вони! Біля них московський "Samovar", кілька малих фігурок у московських народних одягах, дві ікони і ще щось там. До стола причеплений напис "Russia", перед писанками напис "Russian Easter eggs" і "Not for Sale". За столом, на стіні висить жіноча українська вишита сорочка з кількома стрічками і сидить симпатична повненька бльондинка років 35-ти, вдягнена по-міському; біля неї сидять дві дівчини, очевидно, її донечки, знайомі мені з фота в часописі. Бльондинка креслить по білому яйці і дає пояснення зацікавленим, що скупчились біля столу.

Сон чи дійсність? Я використовую зручний момент і питаю:

— Чи говорите по-русски?

— Ні, я родилась в Америці.

— А де навчились писати ці писанки?

— Моя тітка навчила мене. Вона родилась в „Галіції", мій батько і мама теж родились у „Галіції" (?!).

— Так тоді я мушу заявити вам, що ви неправильно інформуєте публіку про національну приналежність мистецтва писання цих писанок, це не "Russian" а "Ukrainian Easter eggs"; ви робите це, очевидно, несвідомо, бо в „Галіції" живуть не русскі, а українці, українцями були ваші батьки, і ви є українського походження. Я теж із тієї самої „Галіції", і в нас так саме оці писанки пишуть по селах та по містах і так по всій Україні. Тому прошу вас заміняти напис "Russian" на "Ukrainian". При цьому демонструю картки та інструменти, якими мене постачив п. Сурмач.

Публіка з зацікавленням прислухується, дивлячись то на „русску" з „Ґаліції", то на мене та на картки, запитуючи адресу крамниці п. Сурмача. Несподівано мені на допомогу приходить жінка, що за сусіднім-крайнім столом обслуговує гостей кавою. — „Так, так, — заявляє вона, — кілька днів тому я купила кілька штук таких самих писанок в українській крамниці ЕКО в Ню Йорку".

— На 2-гій Евню між 9-ою і 10-тою вулицями — додаю.

— Так, так, цілком правильно, і там таких є багато...

Моя „русска" бльондинка з „Галіції" стає червоною, як та рожа; вона пробує боронити себе, мовляв, і вона, і її тітка ходять до русскої церкви на 2-ій вулиці в Ню Йорку, але ж я, під акомпаньямент 'yes', 'yes' публіки, пояснюю їй, що то справа її сумління, до якої церкви ходити...

Не бажаючи входити з нею в дальші пертрактації, я знаходжу розпорядницю, пояснюю справу і прошу ввічливо змінити напис.

Розпорядниця Mrs. J. Barber поставилася з повним зрозумінням до моєї турботи. Вона йде до стола, вислуховує зніяковілу бльондинку та мою несподівану помічницю, переглядає мої картки та новенькі інструменти і, діставши довгий листок паперу, пише на ньому великими літерами "Ukrainian", кладе його біля писанок і здіймає напис "Russian". Я відсуваю тарілку з писанками подальше від самовара, на край стола і розкладаю біля них усі картки п. Сурмача з адресою його крамниці, новенький писак та віск, продемонструвавши їх найперше народові.

Під цю хвилину надходить ще одна пані з адміністрації, Mrs. L. Beil (co-chairman). Я прошу обох пань дати спростування в часописі. Обіцяють і фотографують новий куток на столі з написом "Ukrainian".

Идемо оглядати інші столи. „22 нації з їх Пластом приймають тут участь" — пояснюють мені пані, а мою голову сверлить запитання: Чому ж нема тут стола з написом "Ukraine" та з нашим Пластом? Запевняю пань, що наступного року буде в їх сім'ї представлена й Україна з її Пластом, щиро дякую їм, обіцяю поінформувати українську громадськість про писанкову пригоду і відходжу.

Ця писанкова пригода дала мені приклад, як справді трудно щось зробити для нашої національної справи при відсутності національно - громадської організації. Було б добре, я думаю, коли б наша громада на Staten Island створила, хоча б на початках, таке наше багато заслужене, всенародне, позапартійне, столітнє вже Товариство, як „Просвіта", бо ж і терен діяльности немалий — біля 200 тисяч населення!

М. Мл-ий.

P.S.: Пані додержали слова: Mrs. L. Beil післала спростування до часопису 5-го квітня з доручення Асоціяції провідників Пласту, а в дописці інформує мене, що, звітуючи про ярмарок, вона говорила теж і про інцидент із писанками. Адреса: Camp Fire Girls, 25 Hyatt Street, Staten Island 1, N.Y.

„ХРИСТОС КРІПИТЬ НАШУ ВІРУ, ЩО БОГ СИЛЬНІШИЙ ЗА ВОРОГІВ..."

Ню Йорк. — Головна Управа Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці та екзильної Консисторії Української Євангельсько - реформованої Церкви проголосила за підписом пастора Івана Р. Ковалевича і пастора Володимира Боровського своє Великоднє послання, в якому говориться:

„...Як у природі чергуються холодні пори року з теплими, так і в житті людини, чи народу міняються досягнення з невдачами, програ з побідами. Такі до глибини серця зворушливо змінливі події — розп'яття та воскресіння, пережив в останніх днях Свого туземного життя й Ісус Христос. Ці, здавалося б, суперечні дії, були однаково тяжкі до сприйняття і для беззаконників, як і для „малого стада" послідовників Учителя з Назарету.

З'явлення Христа учням утвердило їх у вірі у вищий, духовий світ. Це нове просвічене розуміння післанництва Христового стало угольним каменем місії апостолів і Християнської Церкви: „Тепер же Христос устав з мертвих..." (І Кор. 15,20). Вислів цього залишив нам безсмертний Тарас Шевченко, 150-ліття народження якого обходимо цього року. Він писав:

А Ти
Возстав од гроба, Слово
встало
І Слово Правди понесли
По всій невольничій землі
Твої апостоли святії.

Люди, щоб усунути недостачі та зловживання в державі, часто покладають великі надії на зміну ладу, уряду, чи правителів. Важнішою однак є зміна самої людини, її визволення від хибних ідей, надій, цілей, а найважніше від її ненормального, грішного життя. „Коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі" (Кол. 3,1). „Коли Син визволить вас, то справді ви будете вільні" (Ів. 8,34-36). Щасливі ми, коли наша віра настільки зріла, що можемо сказати собі за ап. Павлом, який за Христа пережив стільки горя: „Я все можу в Тім, що мене підкріпляє" (Фил. 4,13).

Воскреслий і всюди присутній Христос кріпить нашу віру, що Бог сильніший за ворогів і має і для нашого народу Свій „третій день" готовий, тільки жде, коли ми будемо готові. Т. Шевченко цей день передбачає:

...Встане Україна,
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!..

В цій вірі вітаємо якнайщиріше ввесь наш український нарід, де він не жив би, та його церковний і народний провід: „Христос Воскрес!"

Хвильовизм — ревізіонізм — новаторство

(Закінчення зі сторінки 2-ої)

між національним та „проґресивним", не червоним, а рожевим таборами. І тому більшість членів Резолюційних Комісій у двох останніх Конґресах Американських Українців, у Вашинґтоні і в Ню Йорку, відкинули широку резолюцію, зголошену в тих Комісіях представниками групи, яка пропаґує найпалкіше ту ревізіоністичну „реалітетну" концепцію.

Чуємо арґумент, що годі переводити паралелю з 20-ми роками, коли народився рух радянофільства, бо тепер, мовляв, усі надто добре знають суть обрусительної політики Москви, і нема за радянофільством тих сильних арґументів, що були тоді. А втім, цікаво: арґументація ревізіоністів інколи докладнісінько вживає арґументів з-перед 40-ка років! І коли нема нині арґументу українізації в Україні, то є арґумент членства УССР в Об'єднаних Націях, розвитку великого промислу в Україні, прославлювання українського імени на чужині такими ансамблями, як ансамблі Вірського і Вірьовки. Є ще психологічний ґрунт — туги за рідним краєм і є куди небезпечніший елемент української „народної гущі" в ЗДА, іншої, як була в рідному краю.

Ми бачили вже у практиці, яке баламутство може викликати та концепція. Коли пропаґується „контакти", то дехто може зрозуміти це так, що немає нічого злого в тому, щоб піти на прийняття до совєтської амбасади і там шукати „контактів". Коли ж пропаґується визнання УССР за існуючу українську державу, то чому ж би не запросити представника тієї „держави" на доповідь, під час якої можна би його „загинати" відповідними запитами?! Яка в такому разі різниця між отими ліво - ліберальними колами американських інтелектуалів, які шукають „коекзистенції" з комуністичними країнами, і українськими інтелектуалами, які пропаґують теж власний, не тотожній, але своєрідний коекзистенціоналізм?! І чи не є це сумне явище, що частина українських інтелектуалів у вільному світі пішла власне по лінії тих англосакських, зокрема американських, ліберальних інтелектуалів, які — як сенатор Фулбрайт — пропаґують ревізіонізм у відношенні до „митів"?! Чи не кращим прикладом для наших інтелектуалів повинна бути якраз радикальна постава інтелектуалів в комуністичних країнах, де вони є нераз центрами боротьби за більшу свободу...

Вічно чуємо: американські українці утотожнюють нарід з режимом. Хто це робить, де і коли? Здається, що цей закид можна відвернути в сторону ревізіоністів: вони дуже часто утотожнюють представників режиму з народом. Конкретно: у „Відповіді" українських діячів культури ЗДА й Канади не зроблено ніде дистинкції між урядовцями державних комуністичних аґенцій, покликаних розбивати українську еміґрацію та нищити її культурні почини, і дійсними поважними поетами-письменниками. А коли протестувалось проти запрошування представника совєтської амбасади з доповіддю, то чути було також: „Не можна неґувати підсовєтських українців". Значить — вистачить фірма українства, щоб приймати, запрошувати, трактувати офіційного комуністичного аґітатора, як милого земляка. Чи ми не виросли ще з етносу, з тієї стадії, коли раділи самою фірмою „українець — Україна"?

Тут саме ще одно баламутство: чуємо: що слід зірвати з перестарілими, примітивними методами політичної тактики і підходу до політичних проблем з часів „просвітянщини". Правильно! Але водночас автори того слушного твердження палко боронять таких зверхніх, а не сутніх форм українства, як фірма УССР в ОН, як назва УССР, як прив'язування надмірної вартости до тих вивісок, що їх створила імперіяльна совєтська політика в Україні для власних цілей...

Про ще один елемент заколоту в українській громаді, про ширення нерозважних різних новин у наступній статті.

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

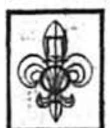
ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, 5020 OLD YORK RD., PHILADELPHIA 41, Pa.

Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

о. ІВАН КУЛЬЧИЦЬКИЙ

Сплачуємо ПЛАСТОВИЙ ДІМ у Ню Йорку

Plast Foundation, Inc.

140 SECOND AVENUE NEW YORK 3, N. Y.

ЩЕДРИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ НА ПЛАСТОВИЙ ДІМ В НЮ ЙОРКУ ТА ТИМ, ЩО НИМИ СТАНУТЬ, ЩИРА ПОДЯКА ТА НЕ МЕНШ ЩИРІ БАЖАННЯ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Пластова Молодь Ню Йорку

Пластова Фундація

АПАТІЯ В АКЦІЇ

(Закінчення із стор. 2-ої)

знаходимось. „Щоб бути добрим американцем, треба передусім бути добрим українцем" — часто нам кажуть. Цим міряється характер людини, а характер — запорука кожного успіху. Америка складається з характерів, її творили характери, вона живе характерами. Раси і нації, етнічні групи і моральні переконання, творили її конгломерат і було б не практично, коли б і наша етнічна сила не виявила себе відповідно до цих засад і законів.

Але тут може дуже мало помогти нам апатія... Брак зацікавлення один одним, або всіх всіма. Дуже можливо, що ми особисто, кожний у якійсь своїй дірці, буде почувати себе по свому добре, матиме те і інше зі щедрих дарів великої американської цивілізації, але все це суб'єктивне наставлення з історичної перспективи, виглядатиме, як непомітна пилинка на тлі великого, різноманітного і складного життя. І знов так само, як пилинка, воно затратиться у просторі, не залишивши по собі ніякого сліду.

Ні! Апатія, це не відповідь! Це не лік на наші недомагання. Скоріше — це пряма і учинна отрута, це наркоз, це самообман. Для нас, як людей, як особистостей і як громадян, це самонищення, це масове, свідоме, добровільне самогубство. Тим більше, що для ніякої такої демонстративної апатії, оцінюючи явища об'єктивно, немає місця. Українська справа, українська проблематика і весь той комплекс з нею пов'язаний, це діло великої ваги і великого значення. Це не є діло дефіцитне, а скоріше навпаки: живе, повне, інтригуюче. Живемо в епосі, коли народи не зникають, а виходять з небуття і можливо, що це звучатиме парадоксально, коли скажемо, що саме тепер, в часи Об'єднаних Націй і атомових загроз, питання права на суверенність окремих рас і націй набрало найгостріших форм, від коли земля крутиться. І це цілком зрозуміло. Світ швидкими кроками наближається до одного великого, вселюдського об'єднання, але це об'єднання ніяк не може складатися з гнилих і невільних складників. Його будова мусить бути збудована лише і виключно зі здорових і вільних. Це істина, і цієї істини годі заперечити навіть тим, які цього не можуть, або не хочуть бачити. І тим гірше для них.

Українська справа за межами України вимагає збільшення, зісилення, пошвидшення свого темпа, її динаміка мусить бути помножена, вона повинна відзискати для себе належне місце у великій родині націй, між якими вона діє. І для цього треба вдатися не до кволого слова апатія, а до енергійного, живого і радісного почуття — активність! Активність психіки і фізики, активність духа і діла, активність кожного дня і кожного року. Не зважаючи на ніякі умови і ніякий життьовий вік.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА

— шле —

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

СЕРДЕЧНІ ПРИВІТАННЯ

усім ВШ. Членам, своїм Добродіям-Жертводавцям та Прихильникам української вільної науки!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Союз Українських Хорів в Америці

— бажає —

ДОРОГИМ ЧЛЕНАМ З НАГОДИ ВЕЛИКОГО ПРАЗНИКА

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

та якнайкращих успіхів у тяжкій і відповідальній праці для добра і росту нашої невмирущої пісні. Заразом вітає усю співочу братію розкинену по світі та Українське Громадянство нашим радісним привітом

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ню Йорк, Великдень 1964.

РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— бажає —

Д-р Надія Теребус-Кмета

ЛІКАР-ДЕНТИСТ

Надія і Сергій ЛИТВИНЕНКИ

— сердечно вітають —

Родину, Приятелів та Знайомих із ВЕЛИКОДНІМИ СВЯТАМИ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

КРАЙОВИЙ ПРОВІД ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ АКАДЕМІЧНИХ ТОВАРИСТВ „ЗАРЕВО" в ЗДА

— бажає —

всім своїм Членам, Співробітникам і Прихильникам ВЕСЕЛИХ СВЯТ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ

— вітає —

Дорогих Побратимів Учасників Визвольних Змагань, Приятелів та Знайомих ВЕЛИКОДНІМ ПРИВІТОМ ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЗБІРКА ІСТОРИЧНИХ ПАМ'ЯТОК ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ в ДЕНВЕРІ

Керівник П. ОЛЕКСІЄНКО

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

щирий ПРИВІТ і сердечні ПОБАЖАННЯ

КЕРІВНИКАМ, УЧИТЕЛЯМ, БАТЬКАМ і УЧНЯМ УСІХ ШКІЛ УКРАЇНСЬКОГО МУЗИЧНОГО ІНСТИТУТУ

— пересилає —

Дирекція УМІ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ в АМЕРИЦІ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З нагоди Великодніх Свят Світлого ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ, Головна Управа Центрального К-ту пересилає найкращі побажання Панові Президентові УНР в екзилі Докторові С. ВИТВИЦЬКОМУ, Президії УНРади та Виконавчому Органові, Ієрархам Українських Церков і Духівництву, Українському Народові в поневоленій Батьківщині, Українським Організаціям, Установам і Українцям в розсіянні сущим, Дружині Президента УНР сл. п. Андрія Лівицького — Високодостойній Пані Марії Лівицькій, Управам Відділів, Уповноваженим і Членам Центрального К-ту Симона Петлюри в США та всім Жертводавцям на Фонди при Комітеті.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ГОЛОВНА УПРАВА

З нагоди Свят

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

Рідню, Приятелів, Знайомих і Колег-лікарів та їх Родини щиро здоров'ять

Д-р Роман, Лідія і Юліяна Осінчуки

З НАГОДИ ДНЯ ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

— вітаємо —

Всіх наших Співвіруючих Братів Адвентистів Сьогодні Дня по всьому світі, а також Всю Українську Спільноту,

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Пастор Мирослав, Марія, Орест і Марта Рожаки

Queens Village, N. Y.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— бажаємо —

всім Українцям, які непохитно держаться рідних традицій і святкують Великдень у той час, як наші предки й цілий Український Нарід на Рідній Землі й поза нею.

Комітет Оборони Рідних Традицій в КЛІВЛЕНДІ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

РІДНЮ, ПРИЯТЕЛІВ та ЗНАЙОМИХ

— сердечно вітаємо —

ЗІ СВІТЛИМ ДНЕМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

бажаємо ВСЬОГО НАЙКРАЩОГО

д-р Віталій Богданів — з родиною

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

бажає

д-р Богдана Свистун

З РІДНЕЮ

Клифтон, Н. Дж.

РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Уділовцям і Всьому Українському Громадянству Ню Йорку й Околиці

— *бажає* —

Дирекція Українського Народного Дому в НЮ ЙОРКУ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Рідні, Приятелям та Знайомим щирі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— *пересилають* —

д-р Богдан, Марія, Христя, Ігор і Оксана Макарушки

Бруклин, Н. Й.

З ПРАЗНИКОМ СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Рідним, Приятелям і Знайомим

бажають

Д-р Остап і Зеня Баран з Родиною

Рідні, Друзям і Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

— *бажає* —

д-р Борис Филипчак

з Родиною

Пассейк, Н. Дж. (57 Passaic Ave.)

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Рідним, Приятелям і Знайомим

бажають

д-р Мирон і Ярослава Зарицькі

з Родиною

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Рідним, Приятелям та Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— *бажають* —

д-р дентист М. Крижановський

з Ріднею

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ

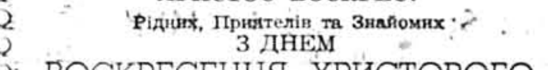
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

РІДНІ І ЗНАЙОМИМ

— бажає —

д-р Олекса Лятишевський

з РІДНЕЮ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Рідні, Приятелів та Знайомих

З ДНЕМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— *вітає* —

Д-р Марія Ярославська

ДЕНТИСТ

782 West End Avenue — New York 25, N.Y.

Tel.: MO 2-5181

НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ

з нагоди

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Рідним, Приятелям та Друзям

— пересилає —

д-р Василь Кіналь

з Родиною

РІДНИХ, ДРУЗІВ та ЗНАЙОМИХ

вітаємо

З ДНЕМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

„ХРИСТОС ВОСКРЕС"

Ольга та д-р Микола Кузьмовичі

з ДІТЬМИ

Родині, Приятелям та Знайомим

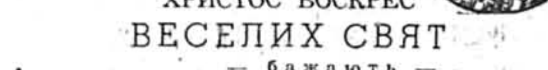
З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ

— *бажає* —

д-р Мирон, Ольга, Ляриса і Миронцьо Кравчуки

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Рідним, Друзям і Знайомим щире

ХРИСТОС ВОСКРЕС

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— *бажають* —

д-р Юрій і Віра Кушнірі

з ДІТЬМИ

Рідних, Приятелів, Знайомих та Пацієнтів

— *вітає* —

ІЗ ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

д-р Зіновій Штокалко

Бруклин, Н. Й.

РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ щирі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— пересилають —

д-р Ярослав, Христина, Ігор, Мотря Воєвідки

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— пересилають —

Д-р Климентій і Ольга Стефанія Рогозинські

та

Д-р Юрій Срібний

Рідні, Друзям і Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

— бажає —

Д-р Степан Ворох

з РОДИНОЮ

Д-р Михайло Тершаковець

ПЕРЕД 10 РОКАМИ І СЬОГОДНІ

З нагоди 62-ої річниці уродин Митрополита - Ісповідника Кир Иосифа надрукував статтю д-р Василь Ленцик, колишній учень і вихованок Митрополита, спонуканий до того пієтизмом супроти свого колишнього вчителя й виховника, тодішнього ректора Львівської Духовної Академії, а пізнішого Митрополита, в'язня - Ісповідника, який залишився при життю, одинокий з усіх ієрархів Галицької Церковної Провінції.

З тексту статті, який буде зараз поданий, читачі переконаються, що вона повинна бути передрукована вцілості, разом із заголовком, з уваги на її важні виховні вальори та її тісний зв'язок з новішими і найновішими подіями.

„СИЛА ВІРИ. В 62-гу річницю народин Митрополита Кир Иосифа Сліпого. В лютому, 17 дня, Року Божого 1892, в селі Заздрість, теребовельського повіту, прийшов на світ теперішній Митрополит Української Католицької Церкви, Кир Иосиф Сліпий. Цього року, 17 лютого, Митрополит кінчить 62-ий рік свого працьовитого і всеціло св. Церкві відданого життя. В нормальних людських обставинах життя українського народу, цей день був би відзначений масовими виявами пошани й побажань Достойному Ювілятові. Радісно гомоніли б дзвони храму св. Юра у Львові, скликаючи на благодарственну Літургію вірних, на Святоюрську Гору спішили б усі, старші й молодші, щоб скласти свої бажання Князеві Церкви. Одначе так воно не склалося в цю річницю. Чаша, яку приходиться пити українському народові, ще не сповнена до дна. Господь виставив ще на одну пробу український народ і Його Церкву. Може вже на останню, найбільшу, щоб його очистити, щоб у вогні проби випробувати вірність Його святим законам.

На пробу виставлені найкращі сини народу, його політичні провідники, на пробу виставлені й провідники Церкви. Колись історія Церкви писатиме про цю пробу, як про одну з найтрагічніших епох у нашій історії, одначе це буде епоха найбільш героїчних подвигів цілого народу та його провідників.

Історія Української Католицької Церкви вже має на своїх сторінках записаних багато світлих постатей, та наша доба додасть ще одну з найвидатніших — Митрополита Иосифа Сліпого. Постать Митрополита є для нас, сучасників, і напевно нею буде для грядучих поколінь уосібленням глибокої віри в Божу Правду, в правду Символу Віри: „Вірую в Єдиного Бога, Вірую в святу Соборну й Апостольську Церкву". Тільки глибока віра в одну св. Церкву в проводі з Христовим Намісником у Римі дає Митр. Иосифові ту просто надлюдську силу витривати й переносити моральні й фізичні тортури, які безбожний Кремль застосовує, щоб зломити віру в Бога, віру в науку Його Сина, Ісуса Христа, що оснував одну Святу Церкву.

Маючи в своєму серці глибоко вириті слова Христа: „І ненавидітимуть вас задля імени мого — хто видержить до кінця, той спасеться"... „бо слуга не є більший за свого пана, ані ученик над свого вчителя", — Митрополит Иосиф прийняв так, як перші ісповідники - мученики — шлях терпіння. Він не вирікся Христа. Надаремне обіцюють йому високі достоїнства в кремлівській церкві, надаремне заманюють високими відзначеннями, щоб тільки відрікся єдности св. Церкви. Ніщо не всилі зламати його глибокої віри, ні 8 літ важкої каторги Сибіру, ні засуд на нових 17 літ. Вірний слуга Христовий має, на всі ті пекельні засоби лише одну відповідь: радше терпіти, радше вмерти, ніж виректися Христа й зрадити Його Святу Церкву. Останні вістки Митрополита Иосифа, що їх принесли німецькі полонені, які бачили нашого Митрополита літом 1952 року, потверджують поставу незвичайного героїзму Митрополита Иосифа. Висока, спокійна, мовчазна постать князя нашої Церкви в задумі над вічними Правдами викликує подив і будуючо діє на все довкілля концтабору.

В такому скупленні духа на молитві з Богом вступає наш Митрополит 17 лютого ц. р. в 63-ий рік свого життя. Не співатиме Тобі, дорогий Владико, хор Твоїх питомців могутнє архиєрейське Многая Літа, не прийматимеш побажань від своїх крилошан, священства та вірних. Ворог Церкви і Христа вирвав Тебе з-поміж них, поразив пастиря і розбіглися вівці Твого стада по всьому світі. Одначе від усіх нас, де б ми не були, чи на рідній не-своїй землі, чи розкинені по всіх континентах, полине гаряча молитва до Всевишнього, щоб мав Тебе в Своїй опіці, щоб Тебе кріпив Своїми ласками та зберіг для Його св. Церкви у вільній Батьківщині...

Коли Ти, Любий і Дорогий наш Владико, заміняв, з волі Провидіння Божого, митрополичу святоюрську палату на сиру землянку у Воркуті чи іншому московському концентраційному таборі, коли Ти, наш Владико, заміняв почесті на пониження, наруги й терпіння, то Тобі тим дано стати великим живим монументом Віри й Вірности на історичному шляху нашої Церкви й нашого народу. Тобі, Дорогий наш Владико, дано те, що дається вибранцям Божим раз на сотні літ.

Ми віримо глибоко, що Ти, наш Достойний і Рідний Владико, вернешся на Рідну Землю до свого народу, з яким Ти ділив і ділиш нерозривно дні добрі й жахливі. Ми так дуже хочемо вірити у Твій щасливий поворот до нас. На Многі Літа, Владико!"

Почування й думки д-ра Василя Ленцика, автора щойно наведеної статті, поділяли не тільки члени колишньої Галицької Церковної Провінції, що проживали поза рідним краєм, але певно також усі віруючі Українці, ісповідники Української Православної Церкви, що потерпіла повний розгром на рідній землі, — які в героїчній поставі Митрополита Иосифа мусіли бачити й цінити Його незламну вірність Богові, Церкві й народові. Одначе в тому часі, тобто в 1954 році, отже в 10 році тяжкої неволі, яку переносив Митрополит Иосиф, ніхто навіть не подумав, що Він колись може вийти на волю. Коли ж автор статті закінчив її словами: „Ми віримо глибоко, що Ти, наш Дорогий і Рідний Владико, вернешся на Рідну Землю до свого народу, з яким Ти ділив і ділиш нерозривно дні добрі й жахливі. Ми так дуже хочемо вірити у Твій щасливий поворот до нас", — то з його боку була це сильна віра, що походила з серця, бо в 1954 році розум не бачив такої щасливої можливости.

Та з початком 1963 року увесь світ ахнув з дива. Не тільки католицький, але увесь християнський: Митрополит Иосиф вийшов на волю, приїхав до Риму, до осідку Голови Католицької Церкви, Наслідника Апостола Петра, саме в ту пору, коли цим Наслідником Апостола Петра був великий праведник, людина голубиного серця, що добротою й покорою ішов слідами Христа, а своїм розумом покликав до життя II Вселенський Ватиканський Собор, який мав на меті зробити перші поважні кроки до об'єднання розрізнених впродовж понад 900 літ християнських Церков, щоб була одна Христова Церква.

Яким чином прийшло до звільнення Митрополита Иосифа? Автор наведеної статті дав на це відповідь у заголовку своєї статті „СИЛА ВІРИ". Хоч у часі писання статті Митрополит Иосиф ще не був звільнений, то проте вповні погоджуємося, що основою Його звільнення була сильна віра, нагороджена великою ласкою Бога, яка тих, що ніколи нікого не милували, — зневолила помилувати Його. Те, що досі було неможливе, стало не тільки можливим, але дійсним. Своєю надзвичайністю це звільнення викликало дуже сильне, навіть потрясаюче враження в цілому католицькому і взагалі в християнському світі. В нашій свіжій пам'яті збереглися факти, які незвичайно вимовно говорять про радість з приводу звільнення Митрополита Иосифа, про зовнішні вияви радости збоку найвищих кругів католицької Церкви, а м. і. збоку живого ще тоді Папи Івана XXIII.

Зрозуміла річ, що звільнення Митрополита Иосифа викликало незвичайну радість з боку українців - католиків, також з боку православних братів, єрархи яких (принаймні деякі з них) разом зі своїми вірними молилися про Його звільнення, коли Він був ще на засланні. Тільки лукавий або нерозумний українець міг би не радіти з приводу звільнення Митрополита Иосифа та не дякувати Богові за звільнення Божого вибранця.

Тому річниця народин Митрополита Иосифа, закінчення 72 року життя, а зокрема радісний празників празник, день світлого празника Воскресення Христового, повинен бути доброю нагодою просити Бога про добре здоров'я та про довгий Його вік, щоб Він якнайуспішніше співдіяв у реалізації одного з найважніших українських національних постулятів, а саме: якнайскорішого, якнайповнішого і найсердечнішого церковно - релігійного об'єднання українського народу, щоб брат обійняв брата серцем чистим, не лукавим, щоб Господнє благословення зійшло на цілий український нарід. Заохотою до гарячих молитов повинно бути непохитне переконання, що звільнення Митроп. Иосифа є справою Божого Провидіння, яке дозволило на звільнення саме в ту пору, коли Наслідникам Апостола Петра є дві такі незвичайні постаті, як Покійний Папа Іван XXIII і Павло VI, — ініціятор і продовжник тієї самої, святої справи, а саме: об'єднання всіх християнських Церков, що живуть у такім довгім, трагічнім роз'єднанню. Що джерело такого великого спасенного задуму походить від Бога, за тим промовляє небувалий досі в історії Христової Церкви задум теперішнього Папи, Павла VI, вибір якого на Папу вимолив мабуть Його великий Попередник своїми довгими, важкими передсмертними терпіннями, який сили й опори шукає безпосередньо у Христа, поклоняючись з покорою й пієтизмом місцям, зв'язаним з життям Божого Сина на землі, з Його народженням, Його наукою, Його страстями, Його Розп'яттям, Його славним Воскресенням і світлим Вознесенням. Щоб з'єднати Божі справи з людськими, той самий Папа братнім поцілуєм та обіймами привітав православного Первоєрарха, царгородського Патріярха, Атенагораса I. Послідовним продовженням розпочатої дії є ще один крок того самого Папи, а саме: іменування Митрополита Иосифа Старшим Митрополитом, який через те здобуває права Патріярха, щоб українська Церква в цей епохальний час виступила як рівнорядний чинник поруч інших християнських Церков Сходу й Заходу.

Такі великі зміни наступили впродовж останніх 10 років. Віруюча людина не заперечить, що в цім є тільки Рука Божа. Коли ми зареагуємо на ці важні, рішальні події справді по-християнськи, то можемо мати надію, що ці події розвинуться корисно і спасенно для нашої Церкви, а через те і для нашого народу.

ХУСТКА СВЯТОЇ ВЕРОНІКИ

В невеликій каплиці при соборі св. Петра в Римі зберігається найбільша святість християнського світу — хустка побожної жінки, яка називалась Вероніка. Цією хусткою обтерла спітніле обличчя Ісуса Христа, коли Він знесилений і змучений ішов на Голготу, несучи на плечах важкий хрест, на якому мали Його розп'яти. Чудесним способом на хустці відбились риси Спасителя, і Вероніка зберігала цю хустку, як найбільшу дорогоцінність.

Яким же способом потрапила ця хустка до Риму?

От що оповідає про це один з римських істориків.

Римський імператор Тиберій захворів на проказу. У ті часи не було ліків проти тої страшної хвороби, і імператор був у розпачу. Але до нього дійшла чутка, що в далекій римській провінції, Юдеї, живе людина на ім'я Ісус, що виліковує безнадійно хворих і навіть воскрешає з мертвих. Почувши про те, Тиберій післав до Єрусалиму післанця до римського правителя Юдеї Понтія Пилата з наказом розшукати того Ісуса й негайно привезти Його до нього.

Приїхавши до Єрусалиму, післанець з'явився в Понтія Пилата й передав йому наказ імператора. Той злякався, вислухавши післанця, бо того Чоловіка, що називався Ісус з Назарету, вже не було в живих — Його розп'ято на хресті разом з двома злочинцями.

Разом вони вдвох міркували, що їм робити, щоб уникнути гніву свого володаря. Понтій Пилат знав, що якась жінка має хустку з зображенням обличчя померлого Ісуса. І вони вирішили, що, може, ліпше буде привезти імператорові бодай портрет потрібної йому Особи, аніж вертатися післанцеві з порожніми руками.

Імператорів післанець відшукав Вероніку і наказав їй їхати з ним до Риму, узявши з собою свою дорогоцінну хустку. Вероніка погодилася. Імператорів післанець змпіркував також, що варто було б привезти до Риму також і Понтія Пилата, — він допустив, що Того Ісуса Назаретянина було розп'ято на хресті, то хай він і прийме на себе гнів хворого імператора. Він заарештував Пилата і привіз його, закованого в кайдани, до Риму.

Понтія Пилата представили перед імператорські очі. Тиберій страшенно розсердився, що йому не привезли людини, яка могла його вилікувати, і дав розпорядження вислати Пилата до якоїсь далекої країни без права повертатися до Риму.

А після цього післанець представив імператорові Вероніку з її дорогоцінною хусткою.

Коли Тиберій поглянув на обличчя Спасителя, що відбилось на хустці, він розплакався й упав навколішки, благаючи вилікувати його від страшної хвороби.

Негайно всі ознаки хвороби зникли, і він устав з колін цілком здоровий.

Тиберій щедро нагородив Вероніку, а святу хустку наказав оправити в золото й оздобити коштовним камінням. Останні роки свого життя він багато часу проводив перед чудесним портретом, дякуючи Йому за чудесне видужання.

Вероніка прожила до ста років, а перед смертю подарувала свою хустку четвертому римському Папі Климентієві. Цю хустку вміщено в спеціяльно для того збудованій каплиці при соборі св. Петра. Ця хустка тепер — одна з найбільших християнських святощів, і її відвідують щороку сотні тисяч прочан, які приїздять з усього світу відвідати Вічне Місто, як називають тепер Рим.

Марія Туркало

● **У західньо-німецькому парляменті** атаковано уряд Людвіґа Ергарда, що впродовж пів року не зголошено заповідженого законопроєкту, який забороняв би німецьким громадянам працювати для розвитку атомової зброї в чужих країнах. Гадають, що головною причиною, чому німецький уряд зволікає з цією справою, є загроза, що коли це станеться, то Об'єднана Арабська Республіка, де західньо-німецькі вчені працюють над ракетною зброєю, у відплату визнає Східню Німеччину.

Совєти відмовляють право повороту до ЗДА парі „розчарованих"

Москва. — Совєтські власті відмовили видачу віз до Америки Морісові Блокові і його дружині, американцям, колишнім мешканцям Ню Йорку, які в 1959 році прибули до Совєтськоог Союзу, як звеличники комунізму, але швидко потім „розчарувались" і пожаліли свого вчинку. Справою зацікавилися американська амбасада і Державний Департамент, які почали вживати заходів, щоб таки Блоки могли вернутись до Америки. Формальній просьбі пані Блок на видачу їй совєтської візи, подається за причину — бажання побачити ще її батьків, з яких батько має 84 роки, а матері грозить втрата зору. Пригоди Блока почались з 1957 року, коли він — всупереч пересторозі збоку Державного Департаменту — поїхав з групою комуністів чи „прогресистів" до Комуністичного Китаю і захопився тамошніми „соціялістичними" осягами. Після того він дістав новий америлканський пашпорт обманом і виїхав до Канади під фальшивим прізвищем. З Канади обоє Блоки подались до Польщі, не забезпечившись раніше польською візою. У Польщі вони зголосились до комуно-китайської амбасади за „азилем" і видачею віз до Китаю, але на свою просьбу не дістали ніякої відповіді. Врешті поляки відставили їх військовим вантажним автом до Совєтів. Совєтські власті спершу давали їм скромне утримання на передмісті Москви, а потім затрудили Блока за його фахом в корабельних доках в Одесі. Але Блок і його дружина, пізнаючи щораз краще суть совєтського „раю" — щораз більше каялись, побачивши, яку дурницю зробили. Врешті Блок попав в конфлікт з своїми зверхниками, з якими почав висварюватись. Блоки, на щастя, не прийняли були ще совєтського громадянства, що дало їм можливість зaапелювати до американської амбасади.

● **Звільнений з совєтської в'язниці** англійський купець Гревіль Винн, що був засуджений тому 17 місяців за шпигунство і виміняний тиждень тому на совєтського шпигуна Гордона Лонсдейла (фальшиве призвище насправді російського майора), мусів піти на два-три тижні до шпиталю, щоб позбутись наслідків совєтської тюрми.

БАТЬКИ! ЗВ'ЯЖІТЬ ЗАМОЛОДУ ВАШИХ ДІТЕЙ З НАЙСТАРШОЮ, НАЙБІЛЬШОЮ Й НАЙБАГАТШОЮ УКРАЇНСЬКОЮ НАЦІОНАЛЬНОЮ УСТАНОВОЮ ПОЗА МЕЖАМИ БАТЬКІВЩИНИ, ЯКОЮ Є УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ, ЩОБ ЗАПЕВНИТИ ЇЙ КРАЩУ БУДУЧНІСТЬ, А НАШІЙ ГРОМАДІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ НОВОГО СВІДОМОГО ЧЛЕНА!

Теодор Данилів

ВІРА РІЧ — МАЙСТЕР ПЕРЕКЛАДІВ

Віра Річ, перекладачка поезій Шевченка на англійську мову, вже добре відома українському читачеві своїми перекладами. Нещодавно Комітет Українок Канади запросив її перекласти ряд поезій Лесі Українки.

Недавно вийшла в Лондоні нова її збірка. Скромно але чепурно видана "Portents and Images" охоплює 46 оригінальних і перекладних поезій молодої авторки. Це вже третя з черги її книжка. Окрім кількох перекладів українських авторів (Т. Шевченко, І. Франко, П. Филипович), в ній є оригінальні поезії з українською тематикою.

Яка тематика натхнула поетку, бачимо вже з наголовків: "Meditation" (On the Death of 500 Ukrainian Women), "Song" (For Halyna) і "Bandurist." Послухаймо, як вона бачить бандуриста у своєму вірші:

He sweeps the strings and,
spun in slew cascades,
Notes, dark and golden,
from a cool dark well
Somewhere behind the stars,
fall, liquid, pure
In sudden silence . . .
Startled by the thrill
Of a remembered melody,
he smiles,
And smiling, plays; the warm
arpeggios
Ripple impulsive under
skilful hands,
Long centuries resound . . .*)

Все це викликає охоту запізнатись ближче з Вірою Річ.

Вона народилась 1936 р. і по матері посвоячена з славним ірляндським поетом, приятелем лорда Байрона, сер Томасом Муром. Усе своє життя вона прожила в Лондоні. Закінчивши початкову школу, вчилась у Convent School of the Daughters of Providence, а потім в Oxford University, St. Hilda's College і London University, Bedford College.

Писати поезії почала Віра Річ досить рано (у 1952 р.), а перші її поезії були друковані в 1953 р. На різних літературних конкурсах вона здобула багато нагород, а одна з них, за найкращу ліричну любовну пісню припала їй в ЗДА (нагорода ім. Сари Тіздейл).

Її перша збірка поезій "Outlines" вийшла у 1960 р., була дуже прихильно прийнята критикою і скоро розійшлась.

Другою її збіркою є переклад творів Тараса Шевченка "Song Out of Darkness."

Поезії Віри Річ друкуються в різних літературних збірниках та журналах, а зокрема в квартальнику "Manifold", якого вона є редактором.

Під час подорожі на Оркнейські острови поетці пригадався похід Гаралда, короля норвезького на Англію. Того самого Гаралда, що так довго добивався руки Єлисавети, дочки Ярослава Мудрого. Тут у 1066 р. відбулась битва, в якій він згинув. Тоді зродилася її поема "Elizabeth, The Wise King's Daughter."

В контакт із українською поезією Віра увійшла десь у 1955 році, а її першим перекладом був „Мойсей" Івана Франка. Більшість її перекладів з української поезії друкувались в „Українському Огляді", англомовному виданні СУБ'у в Лондоні. Її заінтересування українською поезією сягає від М. Шашкевича, Т. Шевченка, через І. Франка аж до нових і найновіших, як П. Филипович, П. Тичина, Є. Плужник, О. Теліга й Е. Андієвська, поезії яких вона перекладала. Вона захоплюється поезією М. Ореста і хоче видати хоч малий томик його творів у своїх перекладах.

Але зацікавлення Віри Річ не обмежується українською літературою, яку вона добре знає. Вона перекладає також із білоруської мови. Вона взагалі цікавиться літературою народів Східньої Европи.

При цьому Віра Річ своєрідний поліглот: крім української, знає ще й білоруську, французьку, німецьку й ісляндську мови настільки, що може вільно цими мовами читати, а крім того знає трохи мови данську, норвезьку, румунську, польську. Вчилась також латини й греки, англосаксонської і старонорвезької.

Віра Річ любить музику і навіть трохи компонує (наприклад, зладила композицію до пісні „Тече вода в синє море"), любить грати в шахи, але признається, що надто сильною в них себе не почуває, зате хвалиться, що доре вишиває і любить працювати у своєму квітнику.

(„*Наше Життя*", Філядельфія, березень, 1964)

*) Торкає струн, і, наче водоспад
із джерела холодного з-за зір,
летять плавні і чисті звуки нот в раптову тишу.
Хвилювання дріж нагадана мелодія несе:
всміхається і грає бандурист;
дзюрчать арпеджо із-під вправних рук —
це гомонять віки.
(З англ. мови переклала М. Т.)

УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ ПІД УВАГУ

Серед різних небезпек, які загрожують нашій спільноті в нових країнах поселення особливо загрозливим є надмірно поширене тут уживання наркотиків, зокрема алькоголю й тютюну.

Боротьба проти нікотини прибрала в останньому часі широкі й гострі форми і треба сподіватися, що вона принесе бажаний успіх.

Натомість алькоголізм є великою соціяльною проблемою, з якою боротьба незвичайно важка. В З'єдинених Державах Америки є понад чотири з половиною мільйони налогових, а понад десять мільйонів легших алькоголіків. Все це невільники налогу, кандидати до лікарень для божевільних, люди непродуктивні, які важким тягарем лежать на суспільному організмі.

В українській спільноті алькоголізм пропорційно ще не так поширений, але приклад довкілля невмолимо діляє і всі познаки вказують на те, що ми є на добрій дорозі „дігнати" наших сусідів. Тому треба бити на тривогу, поки ще не пізно.

Досліди показали, що коли людина до 25-го року життя набуде звичку вживати алькоголь, то вона має всі вигляди стати налоговим алькоголіком. Тому наша особлива увага належить нашій молоді.

З нагоди світлого празника Христового Воскресіння ми, колишні провідники протиалькогольного руху на рідних землях і провідники Пласту, звертаємося з

ЗАКЛИКОМ

до Українського Громадянства, а зокрема до батьків:

Бережім себе, а головно наших дітей від небезпеки алькоголізму!

Відкиньмо чарку, як необхідний елемент родинних святкувань!

Дбаймо пильно про те, щоб наша молодь не привикала до алькоголю в часі, коли найлекше набути наліг!

Молоді Друзі! Привикнути до чарки дуже легко. Відвикнути від неї — незвичайно важко. Уникайте алькоголю, бо перед Вами ціле життя й великі завдання! — Земляки! Спільним зусиллям не допустім до поширення алькоголізму в нашій спільноті, пам'ятаючи довгу, завзяту й важку боротьбу, зведену колись нашими предками і нами самими за успішне викорінення пиянства в широких кругах нашого народу. Бо лекше запобігти лихові, чим його направити.

Д-р Софія Парфанович,
проф. Юліян Каменецький,
колишні голови протиалькогольного Товариства „Відродження".

Д-р Осип Е. Бойчук,
голова Головної Пластової Ради.

Інж. Ярослав Гладкий,
голова Головної Пластової Булави.

Москва закидає Пейпінґові, що той виголоджує нарід і толерує „колонії"

Москва. — Два передові совєтські щоденні „Ізв'єстія" і „Правда" виступили з новими гострими атаками - закидами проти китайських комуністів. „Ізвєстія" твердять, що комунокитайський режим довів населення до такого стану нужди, що один мільйон китайців мусіли втекти на терен Гонг Конга, де ті китайські втікачі шукають всіх можливих джерел прожитку „під колоніяльним режимом" і де жінки часто примушені жити в проституції. „Ізвєстія" закидають комуно - китайському урядові, що він не мав і не має відваги признатися до повної невдачі свого економічного „великого скоку вперед", що його заповідав з таким шумом Мао Тсе - тунг і до повного банкрутства експерименту з „комунами". Водночас той совєтський щоденник повторяє давній закид збоку Хрущова, що китайські комуністи, які так голосно кричать проти колоніялізму і чужого імперіялізму, свідомо толерують під своїм боком і на китайській території британську колонію Гонг Конг, яка Комуністичному Китаєві вигідна, як „вікно у світ" та двері, через які вони дістають поважну скількість потрібної їм закордонної валюти. Водночас „Правда" продовжує закидати комуно - китайському проводові „нелегальність" внаслідку перестарілого мандату від партійного конгресу.

● Шведський полковник Стіґ Веннерстром, який продовж 15 років був совєтським шпигуном, признався, що він вже давно вніс був тайне подання до совєтського уряду, щоб дати йому совєтське громадянство в хвилині, коли втече до СССР. Совєти приготовили були вже для нього ступінь генерала і багато високих відзначень.

УКРАЇНСЬКИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ КЛЮБ ЦЕ НЕ СТУДЕНТСЬКА ГРОМАДА

В Нюарку існує дві студентські організації: Український Студентський Клюб при університеті Рутґерса, акція якого із запрошенням совєтського представника Юрія Кочубея з доповіддю викликала широкий відгомін, та Українська Студентська Громада Нюарку й околиці, яка не має нічого спільного з тією „жалюгідною подією". Український Студентський Клюб при университеті Рутґерса об'єднує тільки частину студентів того университету, а Українська Студентська Громада об'єднує студентів різних університетів і коледжів. Щоб не було непорозумінь, це вияснення прохає подати до публічного відома Управа Студентської Громади в листі до редакції, який за Управу УСГ підписали Агнета Галамай та Зенон Цибик.

З СПОРТУ

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

УСК Ню Йорк — „Джуліяна" Ф. К. Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Десятки" Німецько - Американського Футбольного Союзу між двома претендентами на перше місце відбудуться в неділю, 3-го травня, о год. 4.00 по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124 вулиці і 31-ій Евню у Коледж Пойнті, Н. Й.

„Тризуб" Філядельфія — Італійський С. К. Бостон, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи, які можуть вирішити чемпіонат Ліґи, відбудуться в неділю 3-го травня, о год. 2.30 по полудні на грищі Челсі Меморіял Стадіону в Челзі біля Бостону, Масс.

„Чорноморська Січ" Нюарк — „Юрик Тракерс" Філядельфія, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи, відбудуться в неділю, 3-го травня 1964 року, о год. 2.30 по полудні на грищі при 29-й та Камбрія вулицях у Філядельфії.

● Республіка Гаїті, де досмертним президентом є Франсуа Дюваліє, змусила виїхати з країни єпископального єпископа, американського громадянина Чарлза А. Веґелі. Поліцисти силою ввійшли до помешкання єпископа і під загрозою револьверів вивели його з кімнати та завели на летовище до літака. Подібним способом Дюваліє виганув із Гаїті і католицьких єпископів.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що в середу, 29-го квітня 1964 року упокоїлася в Бозі на удар серця наша Найдорожча

МАМА

бл. п. ТЕОДОРА ДЮҐ

замешкала 1446 W. Blavis St., Philadelphia, Pa., народжена в Станиславові, Україна, проживши 73 роки.

Парастас буде відправлений в понеділок, 4-го травня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Iwan Hasyn, 4244-48 Old York Rd., Philadelphia.

Похорон у вівторок, 5-го травня 1964 р. о год. 8:30 рано з того ж похор. заведення до Катедри св. Володимира при Germantown & Berks вул. на цвинтар Oakland.

Горем прибиті:

сини: АЛЕКСАНДЕР з жінкою ДЖОЕНН
ІГОР з жінкою АННОЮ
БОГДАН в Італії

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ОСИПА КОЧАНА
на цілі НТШ $25.00
зложили
Д-р Роман і Ліда СМИКИ

Вступайте в члени УНСоюзу!

ЕКОНОМІКА ЗДА ПРОДОВЖУЄ СВІЙ РІСТ

Вашингтон. — В економічних колах країни звертають увагу на те, що економіка зростає без жадної кризи вже 38 місяців, що є новим рекордом під час миру, бо дотеперішній рекорд був роках 1945-1948 і становив тільки 37 місяців. Ріст економіки почався після останньої економічної знижки в березні 1961-го року, і від того часу постійно продовжується. Деякі аналітики економічного життя вказують на те, що в роках після глибокої депресії від 1933 до 1937 ріст економіки тривав ще довше, як тепер, але це був „надзвичайний" випадок. Звичайно по двох роках економічної звишки наставала економічна знижка, і так чергувалися економічні цикли, йшли „худі роки" за „товстими". Дехто з економістів гадає, що не мусять чергуватися роки економічної знишки із господарською звишкою, і що є можливий постійний ріст економіки, як це виявилося в повоєнних роках в Європі, де збільшування економіки тривав майже без перерви від 1954-го року, бо тільки в 1958-му році була незначна знижка, якої не можна вважати за рецесію. Надію на постійний ріст економіки збільшує обіцянка президента Джансона, що, як буде треба, його уряд запросить нове зменшення прибуткових податків, щоб цим способом скріпити економіку, влившо до неї нових кілька більйонів долярів із зменшених податків. Економіку можна скріпловати двояким способом: або уряд може збільшувати свої видатки на створювання нових варстатів праці, або уряд може зменшувати податки, і населення, заощаджені з цього титулу гроші, вкладає в економіку та її збільшує. Економічний дорадник Президента Волтер В. Геллер гадає, що економіка мусіла б щороку діставати більше по $5 більйонів, щоб розвиватися та давати працю тим, що виходять на ринок праці, покидаючи школи. На всякий випадок ніхто не передбачає економічної знижки в цьому році, і в перших місяцях 1965-го року.

● У Франції окрема приватна організація, що співпрацює з державною поліцією на автострадах, нагородила в минулому тижні 11,000 мотористів окремими грошовими нагородами — золотими 20-франківками — за обережну їзду, ввічливість та послух приписам на автострадах. Ця організація має власну „поліцію", яка стежить за поведінням мотористів.

Американський радар виявив нову совєтську невдачу в леті до Місяця

Вашингтон. — Американські радарові стації на одному з летовищ в Туреччині виявили, що в СССР в попередньому тижні не вдалася нова проба лету в програмі здобуття Місяця. Совєти випустили були ракету в районі Аральського озера, але лет був неуспішний вже кілька мінут по випущенні ракети. З урядових американських кол не хочуть потвердити цієї вістки, бо про той невдалий лет нічого не оголошували в СССР. Департамент Оборони каже, що в цій справі може дати вияснення Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація. Але її представник сказав, що нічого не може сказати, бо не дістав жадних інформацій від Департаменту Оборони. Але преса підкреслює те, що тепер зовсім не є потрібна ота таємниця, бо вже всім є відомо, що ЗДА мають можливість тепер негайно виявляти кожне совєтське випущення нової ракети, отже легко було виявити і нову ракету, пущену в програмі лету до Місяця.

Республіканці вимагають допомоги для кубинських еміґрантів — скинути режим Кастра

Вашингтон. — Комітет визначних республіканців під проводом брата колишнього президента Д. Айзенгавера — д-ра Мілтона Айзенгавера в окремій книжечці домагається, щоб американський уряд визнав екзильний уряд кубинських еміґрантів, та щоб уряд ЗДА дав допомогу втікачам з-під режиму Кастра, яких у вільному світі є коло 300 000. Преса звертає увагу, що ЗДА в своїй політиці є зв'язані різними зобов'язаннями у відношенні до інших країн, і тому не можуть діяти на власну руку. Республіканці домагаються, щоб вже раз зліквідувати комунізм на Кубі, — це могли б зробити самі кубинські втікачі, якби мали допомогу. Цю допомогу мали б їм дати ЗДА.

● Президент Джансон вислав до Панами свого окремого представника Роберта Б. Андерсона, щоб там підготовив ґрунт під нове порозуміння до залагодження конфлікту між обидвома країнами. Андерсон є республіканцем, за уряду Айзенгавера він був секретарем скарбу. Дійсні переговори мають почитатися по виборах у Панамі, які відбудуться 10-го травня цього року.

Представники протестантів, католиків і жидів — за ухвалення громадянського закону

Вашингтон. — Більше як 6,000 представників трьох головних віровизнань — протестантів, католиків і жидів, — на окремому вічу домагалися, щоб Конгрес якнайскоріше ухвалив законопроєкт про охорону громадянських прав. Приміщення Джорджтавнського університету на 3,800 осіб не могло помістити всіх вічевиків, тому 1,500 осіб мусіли перейти до недалекої авдиторії Гастона. Історики церковних взаємин не пам'ятають такого факту, щоб стільки членів трьох релігійних груп взяли участь у спільному виступі. Збори скликали Крайова Рада Церков, Крайова Католицька Добродійна Конференція та Рада Синагог Америки. Представники всіх цих трьох релігійних груп закликали до молитви за те, щоб Конгрес ухвалив цю програму, але крім цього збори мають і політичне значення, бо вже давно не було такої проблеми, щоб так цікавила всіх громадян цієї країни, як справа громадянських прав. Представник Пресвітеріянської Церкви д-р Юджін Карсон Блек заявив: „Ми виграємо ці змагання. Новий федеральний закон мусить бути ухвалений, і то тепер". Також і представники католиків і жидів твердили, що треба негайно ухвалити громадянський закон, щоб скінчити з цією моральною кризою, яка тепер заіснувала в цій країні.

УКРАЇНЕЦЬ ПРИ БУДОВІ СВІТОВОЇ ВИСТАВКИ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Довідуємося, що новоприбулий українець-інженер Володимир Осередчук виготовив проєкт водопроводів і газу в будинку, що називається Будинком Безпеки (Security Buildings) на Світовій Виставці, що розташована на леваді у Флашингському парку в Ню Йорку. Виставка відкрита 22-го квітня, і вона триватиме до жовтня цього року, а в квітні 1965-го року буде знов відчинена.

На Кіпрі проголошено перемир'я на час Великодніх свят

Нікозія. — Кіпрсько-грецький президент Макаріос проголосив строге перемир'я на час Великодніх свят, що їх православні греки святкують впродовж чотирьох днів. На переломі минулого і цього тижня відновились знову греко-турецькі бої на Кіпрі, при чому цим разом кіпрські греки, під командуванням самого міністра внутрішніх справ, колишнього військовика-підпільника в боротьбі проти британської адміністрації, несподівано заатакували турецькі позиції у так званому замку св. Іларіона, що панує над просмиком у Киренських горах. Міжнародне військо Об'єднаних Націй не втручалось до тих боїв, а його командант, індійський генерал Прем Сінг Гіяні виправдував ту пасивність арґументом, що міжнародне військо не прибуло на Кіпр на те, щоб вбивати греків та турків, перешкоджуючи їм вбивати одні одних. Однак той індійський генерал прислав звіт до централі ОН з засудженням кіпрсько-грецького уряду за те зламання миру і спокою. Також турецький представник в ОН вголосив до Ради Безпеки нову скаргу проти кіпрських греків. До Лондону прибув фінський дипломат Сакарі Тюміоя, мировий посередник від ОН для справи Кіпру, щоб радитись з британськими державними мужами над можливостям тривкої мирової розв'язки на Кіпрі. Він довго нараджувався перед тим з лідерами Греції, Туреччини та обох національних груп на Кіпрі.

Філіппіни також допоможуть Південному В'єтнамові поборювати комунізм

Сайгон. — 75 філіппінських старшин прибудуть до Південного В'єтнаму, щоб збільшити старшинський кадр, зайнятий вишколованням південно-вєтнамських вояків у боротьбі проти комуністичних партизанів. Всі ці філіппінські військовики — ветерани війни проти комуністичного руху „Гук" на Філіппінах, де остаточно тамошніх комуністичних партизанів, зорганізованих також — як і в Південному В'єтнамі — на військовий лад — остаточно винищено і зліквідовано. Тепер у Південному В'єтнамі крім американських військових інструкторів і дорадників є також австралійські. За твердженням філіппінських і в'єтнамських газет — цей новий гурт філіппінських військовиків не буде вжитий на воєнному фронті, як одна бойова одиниця, а тільки в характері інструкторів і дорадників у розпорошенні по різних південно-в'єтнамських військових частинах. Президент Джансон висловив недавно погляд, що добре було б, як би в Південному В'єтнамі появилося „більше прапорів". Здається, що справа продемонстрування активної участи Філіппін на антикомуністичному фронті в Південному В'єтнамі була вирішена під час недавніх відвідин державного секретаря Діна Раска в Манілі. Тим часом в Південному В'єтнамі, чи радше в його столиці Сайгоні і інших більших містах, вжито особливих заходів безпеки проти сподіваних комуністичних актів терору і саботажів в дні 1 травня. Американські цивільні особи і головно жінки та діти дістали доручення перебувати дома. Особливо піддано охороні домівку американської Інформаційної Агенції, проти якої звертається найбільше злість тамошніх комуністів.

З Південного В'єтнаму надаватимуть радіовісті проти комуністів

Сайгон. — З'єднані Держави збудують в Південному В'єтнамі сильну радіо - стацію з найголовнішим призначенням — подавати постійні радіо - вісті і антикомуністичну пропаганду, звернену проти Північного В'єтнаму. Це один із тих політичних протизасобів, що їх вирішено під час останніх відвідин секретаря оборони Роберта МекНамари в Південному В'єтнамі. Цю радіостацію збудують американські військові техніки й вона може бути готова впродовж найближчих двох-трьох місяців. Одним з важливих питань, що їх треба розв'язати, це вибір такого місця, що його можна б успішно охоронювати проти загрози саботажів та партизанських наскоків збоку комуністів. Тому цілий широкий простір довкола тієї радіостації буде строго бережений військом. В цій справі відвідав був Південний В'єтнам разом із державним секретарем Діном Раском голова Центральної Інформаційної Агенції Карль Рован, який перевів ділові наради з місцевими техніками і військовиками.

● У Преторії в Південно-африканському Союзі американський апеляційний суддя Чарльз Феґей з Вашингтону приглядався до судової розправи над 9-ма лідерами автохтонного африканського руху проти біло-расового уряду Гендріка Вервурда. Головні обвинувачені признались, що вони спряли саботажам і іншим актам терору, бо — мовляв — всі інші методи боротьби проти біло-расової політики режиму виявились невдачними.

У Західній Німеччині критикують інтерв'ю президента Джансона з порадами для німців

Бонн. — Інтерв'ю, що його мав мюнхенський часопис „Квік" з президентом Джансоном, викликало — як можна було сподіватися — численні і поважні голоси критики. Щоб протидіяти надто гострим виявам невдоволення, канцлер Людвіґ Ергард вимагав на зібранні лідерів Християнсько - демократичної партії, щоб вони стримались з публічною критикою президента Джансона і західньо-німецької закордонної політики, як ніби веденої під тиском збоку Америки. Недавні гострі критичні голоси „Баєрн Куріру", за яким стоїть колишній міністер оборони Франц Йосиф Штравс, і міністра без портфелю Гайнріха Кроне, які критикували нібито лагідну політику міністра закордонних справ д-ра Ґергарда Шредера, ці критичні голоси будьщо-то мали дуже неприхильний відгук у Вашингтоні. Проте згадане останнє інтерв'ю президента Джансона той західньо - німецький критицизм ще скріпило і поглибило. Великий щоденник „Франкфуртер Альґемайне Цайтунг" висловлює огірчення, що Америка починає ставитись до Німецької Федеративної Республіки, як до Південного В'єтнаму, та що президент Америки публічно дає поради Німеччині, як має вести свою політику. Загальне враження у західних німців будьщо-то таке, що вони вважають, що Америка каже їм зректися власних національно - державних інтересів в користь загальної східньо - західньої „коекзистенції".

Христос Воскрес!

ЩАСЛИВИХ ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
Величнім і Радісним
„ХРИСТОС ВОСКРЕС"!
— вітаємо —
Родину — Приятелів — Знайомих —
по обидвох боках Океану
Ярослава, Зенон і Христя СНИЛИКИ

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ — „ХРИСТОС ВОСКРЕС"
і щирі побажання ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Родині і Знайомим
— пересилають —
Квітка, Василь і Юрко СТЕЦЮКИ

Родині, Друзям та Знайомим
— бажаємо —
ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Анатоль, Марія, Богдан, Лідія та Данилко ДОМАРАЦЬКІ

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Рідні, Друзям та Знайомим
бажають
Василь, Богуслава, Василько і Оленка ГНАТІВ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
З СВЯТАМИ УСІХ ПРИЯТЕЛІВ і ЗНАЙОМИХ
— вітають —
ЛІДІЯ і ОКСАНА ВІКУЛ

Нашим Рідним й Приятелям
передаємо щирі бажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
й всього добра в дальшому житті.
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Осип, Стефа і Тамара Диби
71 Е. 7-ма вул. Ню Йорк 3, Н. Й.

З ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ
— вітаємо —
Рідню, Друзів, Знайомих
і ВП. Гостей
РАДІСНИМ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Ольга і Іван Кобзяр
Кеєня, Hunter, N. Y.

Дорогій РОДИНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ
З НАГОДИ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажаю —
ЩАСТЯ, ЗДОРОВ'Я і УСПІХІВ.
Б. Стефанович
Нюарк, Н. Дж.

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ
ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
з нагоди
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
пересилають
Рідні, Гостям Вакаційної Оселі
МАКОВИЦЯ
Приятелям і Знайомим
НИКИФОРЯКИ
з Ню Йорку й Дітройту

Веселих Свят.
Христового Воскресення
Родині, Приятелям і Знайомим
бажає
Михайло ЛИСОГІР

Незломним у вірі Батьків й в традиції святкування Українських Свят, Рідним, Приятелям й Друзям по той й цей бік Океану, в день Світлого Празника ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— шлю —
свої найкращі побажання
Веселих Свят!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!
ЮШКЕВИЧ Роман

Христос Воскрес

З НАГОДИ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА ВЕЛИКОДНЯ
радісне
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Родині, Друзям і Знайомим
— шлють —
МАРІЯ і ВОЛОДИМИР БАРАГУРА
з доньками ДЗВІНКОЮ і ХРИСТЕЮ
Бронкс, Н. Й.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
Вам Сестри, Брати та Жителі цілого світу
воістину Ісус Христос Воскрес і дарував вільне життя, свободу і справедливий мир для цілого світу.
Приймім Його!
Бажає Вам усім
Михаїл МАЦЯХ

ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажає —
Володимир ГРОМ
4386 So. Broadway — Englewood, Colorado

З ПРАЗНИКОМ СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Рідні, Приятелям і Знайомим
— бажають —
Віра, Володимир і Дарія СУПІКИ
317 E. 6th St. New York, N.Y.

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
найкращі побажання всіх благ
Рідні, Друзям, Приятелям, Знайомим та усім Покупцям
— шлють —
Володимира та Володимир ВЕЛИЧКИ
Ютика, Н. Й.

ЗІ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
— вітаємо —
наших Рідних, Приятелів і Знайомих
РАДІСНИМ ПРИВІТОМ: ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Степанія КАРАТНИЦЬКА
Лідія, Леонтій і Любомир КРУШЕЛЬНИЦЬКІ
Ню Йорк, Великдень 1964 р.

Родині, Приятелям і Знайомим
З ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
найкращі побажання
— пересилають —
Марія КОМКО
Ольга, Володимир, Микола і Мартуся ДАРМОХВАЛИ
(Замість поіменних побажань — даток на „Готуйсь".)

З ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Рідню, Друзів та Знайомих
щирим привітом
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
— вітають —
Христя, Юрій, Ірена і Марта НАВРОЦЬКІ